

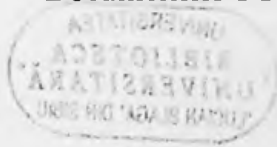
FRANCISC PALL

Inochentie Micu-Klein

Exilul la Roma
1745-1768

Documente inedite

Volumul II/1
Documentele 1-144

Universitatea "Lucian Blaga" din SIBIU
BIBLIOTECA UNIVERSITARĂ
Nr. inv. 285.606 2024

CENTRUL DE STUDII TRANSILVANE
FUNDAȚIA CULTURALĂ ROMÂNĂ
Cluj-Napoca, 1997

Lista documentelor

Vol. II/1

1		1
	(1744, înainte de noiembrie 16, Viena)
(Cancelaria Aulică Transilvăneană.) Notă despre învinuirile aduse lui Inochentie, mai ales conduita sa e înfățișată ca dubioasă și ațâțătoare, atât din punct de vedere bisericesc, cât și politic, la sinodul pe care l-a ținut de curând.	
2		4
	1744 decembrie 10, Viena
Comisia Aulică Delegată pentru Treburile Transilvănene îi pune în vedere lui Inochentie ca să-i răspundă în scris la punctele de interogatoriu (asupra cărora n-a fost audiat până acum).	
3		5
	1744 decembrie 22 (Viena)
Comisia Aulică Delegată pentru Treburile Transilvănene. Audierea lui Petru Aaron (capelanul lui Inochentie) și a lui Georg Hardt (agentul vienez al acestuia) asupra plecării sale din capitala monarhiei habsburgice. Anexele au servit ca bază pentru redactarea textului principal; datele uneori se completează.	
4		11
	1744 decembrie 23, Viena
Petru Aaron către secretarul Propagandei Fide (Niccolò Lercari). Arată că a fost la nunțiu și la auditorul acestuia. Starea Unirii e tot mai rea, la ceea ce se adaugă faptul că episcopul (Inochentie), învinuit de unele lucruri, a plecat de la Viena, se crede, la Roma. El (Aaron) așteaptă la Viena dispoziții fie de la Curte, fie de la Propaganda.	
5		13
	(1744, înainte de 29 decembrie, Viena)
Comisia Aulică Delegată pentru Treburile Transilvănene. Proiect de ordine de zi în vederea proximei ședințe, în care va urma să se discute situația creată prin plecarea lui Inochentie.	

6

14

1744 decembrie 29, Viena

Comisia Aulică Delegată pentru Treburile Transilvănene. Se arată motivele pentru care, deocamdată, nu se pot lua hotărâri în cazul lui Inochentie (rezumat în studiu, Cap. I). Abia după rezolvarea acestor motive se va putea delibera dacă și în ce formă să se scrie arhiepiscopului de Strigoniu, superiorul bisericesc, în primă instanță, al vlădicăi. Amănunte în legătură cu rolul ce-ar trebui încredințat teologului (iezuit) și clerului unit în procurarea unei informări asupra felului cum ar trebui administrată dieceza în absența vlădicăi. Ar trebui comunicat clerului „în întregime” rescriptul din septembrie 1743.

7

17

1744 decembrie 31 (Viena)

Comisia Aulică Delegată pentru Treburile Transilvănene. Hotărăște ca, după ce se va cunoaște în chip cert că Inochentie nu se va întoarce, să se scrie arhiepiscopului de Strigoniu, ca acesta să-l citeze și să ia măsuri pentru o anchetă în dieceză; aflând de la Aaron că vlădica i-a scris din Triest că urma să-și continue drumul la Veneția, comisia hotărăște, de asemenea, măsuri urgente pentru a fi reintors din cale; mai hotărăște în chestiunea căutării Diplomei a II-a Icopoldine.

8

19

1744 decembrie 31 și 1745 ianuarie 4 (Viena)

Comisia Aulică Delegată pentru Treburile Transilvănene. Se citesc două scrisori sosite pe adresa Cancelariei Aulice Transilvănene: a) (probabil) de la protopopul unit de Alba-Iulia, care arată că românii de acolo amenință cu părăsirea Unirii, că autorii tulburărilor antiunioniste sunt „acatolicii” și că, printre altele, aceștia ațâță poporul să ceară voie a se întoarce la „schismă”; b) de la o „persoană demnă de încredere”, – se presupune că e vorba de teologul iezuit –, care recomandă vigilență asupra corespondenței lui Inochentie și își exprimă neîncrederea cu privire la secretarul său. Au fost ascultate și două memorii: unul al statusului catolic și altul al clerului unit, în legătură cu ele hotărându-se întocmirea a două concepte de rescripte regale.

9

22

1745 ianuarie 5 (Viena)

Comisia Aulică Delegată pentru Treburile Transilvănene. Se hotărăște întocmirea a două concepte de rescripte, ca urmare a memoriilor statusului catolic și ale clerului unit în chestiunea Unirii; a doua zi, ele fiind gata, sunt puse să „circule” (la cei care trebuiau să-și dea cu părerea asupra lor la Curte).

10

23

1745 ianuarie 16, Viena

Camillo Paulucci, nunțiu la Viena, către cardinalii Propagandae Fide. Îi informează, în legătură cu tulburările din rândurile românilor uniți, despre cele aflate de la Inochentie cu privire la chemarea sa la Curte, despre comisia pentru interogarea sa, despre contestarea competenței acestui for. Mai departe, vestește

cu dezaprobare plecarea sa în taină de la Viena la Roma, pe care a aflat-o de la Aaron. E necesară o sinceră informare a Propagandei din partea lui Inochentie, ca să se poată întreprinde demersuri pentru întoarcerea sa în dieceză.

„Impostorul“ Visarion, sub influența căruia o parte din români s-au lepădat de Unire. Ei ar putea fi recâștigați dacă stările din Transilvania nu s-ar opune la recunoașterea privilegiilor fâgăduite uniților prin diplomele imperiale. Străduințele zadarnice ale lui Paulucci de a obține această recunoaștere. Sporadice tendințe, neimpărtășite de Curte, pentru convertirea uniților de la ritul grec la cel latin și pentru a-i face astfel să țină sărbătorile după calendarul roman.

11

31

1745, ianuarie 17

Ștefan Timandi, vicar general unit (pentru Transilvania de Nord), către Hardt. Extras dintr-o scrisoare în care îi cere să-l informeze dacă Inochentie a plecat într-adevăr la Roma, de unde, crede el (Timandi), se va întoarce „cu oarecare mângâiere“.

12

32

(1745, după ianuarie, Roma)

(Informare întocmită în secretariatul Propagandei.) Se rezumă mai întâi o scrisoare a lui Aaron despre starea șubredă a Unirii, părăsită de o mare parte a poporului din Transilvania. Ca urmare, Propaganda a cerut informații de la Paulucci, însărcinându-l totodată să intervină la Curtea de la Viena pentru îndreptarea situației, dacă cele raportate de Aaron corespundeau realității. Se rezumă apoi (cu o grupare diferită a știrilor și cu unele inexactități) scrisoarea (din 16 ianuarie) primită, în consecință, de la Paulucci.

13

35

(1745, înainte de februarie 27, Viena)

Raport informativ al Cancelariei Aulice Transilvănene. Atitudinea suspectă, considerată chiar complice, a lui Inochentie față de mișcarea populară dezlănțuită de „călugăr“ (Visarion) și de alții împotriva Unirii; conduita sa asemănătoare la sinodul din 1744. Și alte învinuiri. Citarea lui la Curte, audierea lui de „informare“ cu privire la starea tulbură în care se află, drept urmare, Biserica Unită, problemă nu numai ecleziastică, ci și politică. Plecarea sa din Viena la Roma fără a fi cerut voie (de la suverană), dovadă că era conștient de a fi vinovat de cele ce i se imputau.

14

44

1745 februarie 27 (Viena)

Conferința ministerială, reunită în treburile Transilvaniei, către Maria Tereza. Din partea Cancelariei Aulice Transilvănene se face o expunere despre cele ce s-au săvârșit la Curte în problema stării tulburi a Bisericii Unite. Se reiau, în fond, dar mai pe scurt, datele informării pregătite despre această problemă (vezi Doc. precedent). Conferința propune să se scrie guvernatorului Transilvaniei cu privire la măsurile de luat pentru îndreptarea situației Bisericii Unite după

plecarea vlădicăi; de asemenea, să se scrie cardinalului Albani despre starea aceleiași biserici și despre conduita „nechibzuită” a lui Inochentie, pentru ca Scaunul pontifical să fie clar informat și să poată proceda contra lui în cunoștință de cauză.

15

49

1745 martie 8 (din Transilvania)

Extras (desigur în traducere) dintr-o scrisoare către Inochentie despre tulburările împotriva Unirii, care s-au agravat după plecarea sa din dieceză. Clerul „schismatic” e pe cale să-și aleagă, în curând, un episcop propriu.

16

51

1745 martie 23, Roma

Inochentie către Nicolae Pop de Biia, vicarul său general. Se străduiește la Roma pentru binele neamului său; papa i-a promis că vrea să acționeze pentru înfrângerea dușmanilor săi (!). Spre a face față marilor cheltuieli pe care le are cu demersurile sale, precum și cu întreținerea sa și în vederea călătoriei sale de întoarcere acasă, cere adresantului să-i trimită bani. Aluzii la agitațiile antiunioniste, atacuri acoperite contra teologului iezuit. Așteaptă știri.

17

54

(1745 martie 23), Roma

Inochentie către (Gyulaffi, șeful Cancelariei Aulice, Transilvănene). Spre a preveni anumite urmări dăunătoare pentru Unirea bisericească și pentru sine însuși, a „recurs” pe neașteptate la Roma. După ce-și va fi isprăvit, - arată el într-o formă destul de întortocheată -, speră, peste puțin, treburile aici, vrea să se întoarcă la Viena și, terminând și acolo cele ce are de făcut, vrea să se înapoieze la „oițele” sale. Roagă pe destinatar să înlesnească ajungerea mai sigură la adresă a scrisorii sale, incluse aici, către vicar (vezi Doc. precedent). Despre tulburările antiunioniste.

18

56

1745 iunie (Roma)

Memoriu al lui Inochentie despre activitatea sa de la plecarea din Viena până în amintita lună. Memoriul constă de fapt din următoarea corespondență: 1) O scrisoare a sa - în două variante - către Maria Tereza, ce se poate data la sfârșitul lui ianuarie sau începutul lui februarie, trimisă prin intermediul cardinalului Albani; în prima variantă, mai lungă, reamintește lupta lui pentru revendicările uniților, împilarea lor de către „acatolici”, ceea ce i-a împins la disperare; caută să-și justifice refugiarea la Roma; această variantă fiind însă „reținută” de cardinal (desigur în sensul că nu era de acord cu ea), a întocmit o a doua, mai scurtă, în care se limitează aproape numai la sublinierea revendicărilor și a asupririi. 2) O cerere în numele uniților, adresată (de el) tot suveranei, prin aceeași mijlocire, pentru încetarea asupririi, ca să se poată bucura, în virtutea diplomelor leopoldine, de aceleași drepturi ca și cei de celelalte religii „acceptate”. 3) O scrisoare a sa, din 13 februarie, către nunțul Paulucci, în care caută de asemenea să-și justifice fuga. 4) Răspunsul lui

Paulucci – prin martie – în care se dezaprobă fuga, prin aceasta Inochentie înrăutățindu-și „cauza” la Curte, aici socotindu-se, printre altele, că, prin atitudinea sa ostilă față de teologul (iezuit), el a întărit și mai mult dezbinările din rândurile uniților. 5) Replica lui Inochentie – prin aprilie – respinge învinuirea în legătură cu teologul; dezbinările își au originea în nerespectarea drepturilor acordate prin „diplomă imperială specială”, în situația disperată a poporului crunt exploatat de stăpânii de moșii; pe dânsul l-ar fi amenințat la Viena arestarea pentru lezmajestate; anexează în extras două acte (din 1742 și 1744). 6) Un memoriu către papă, după ce n-a primit răspuns la scrisoarea și cererea adresate reginei (nr. 1-2; textul memoriului însă lipsește).

19

78

(1745 iunie, Roma)

Memoriu al lui Inochentie către Benedict XIV. Disperarea uniților că nu li se respectă, din cauza opoziției „acatolicilor”, privilegiile obținute prin diplomele leopoldine. Motivele pentru care a trebuit el să recurgă la Roma. Roagă pe suveranul pontif să intervină la Maria Tereza în favoarea revendicărilor clerului și poporului unit. Cere îndepărtarea teologului străin. În anexă, o serie de documente ca piese justificative. (Vezi rezumatul din studiu, Cap. II.)

20

91

(1745 iunie, Roma)

Inochentie către Benedict XIV. Informare „foarte secretă” despre fuga lui de la Viena la Roma. Explică de ce abia acum se adresează papei. Îl roagă să-l ajute atât pe el, lipsit de veniturile sale episcopale, cât și pe diecezanii săi, în primejdie de a părăsi Unirea și patria din pricina asupririi.

21

93

(1745 iunie, Roma)

Inochentie către Benedict XIV. Venit la Roma „pentru a susține cauza nu mai puțin a sa și a turmei sale, decât a Sfântului Scaun” și, ca urmare, sechestrându-i-se veniturile episcopale, cere ajutorul material al papei.

22

94

(1745 iunie, Roma)

Inochentie către Petra, cardinalul-prefect al Propagandei. Având mare nevoie de „un secretar al limbii sale” și fiind în Colegiul Urban al Propagandei doi tineri români, trimiși acolo pentru studii chiar de el, roagă să se permită ca, în zilele când nu se ține școală, unul dintre ei să poată veni la sălașul său, spre a-l ajuta.

23

95

(1745 iunie sau iulie, Roma)

Agostinmaria (Neuroni) da Lugano, călugăr capucin, către Benedict XIV. La ordinul acestuia, își dă părerea cu privire la cele patru puncte finale din primul memoriu adresat de Inochentie papei (Doc. 19). Nu crede că suveranul pontif ar trebui să se amestece în problema revendicărilor susținute de episcop. Inochentie a primit unele sugestii pe care i le-a dat Neuroni pentru motivarea

venirii sale la Roma față de Curtea vineză, spre a-și putea asigura înapoierea netulburată în dieceză.

24

98

(1745 iulie, Roma)

Inochentie către Benedict XIV. După vizitarea „sfintelor praguri“, fiind în ajunul întoarcerii în dieceză, îl roagă să-i îndemne – cu un breve – pe diecezanii săi la perseverență în Unire și să le acorde favorurile spirituale de care se bucurau uniții din Polonia.

25

99

1745 iulie 24 (Roma)

Propaganda către Paulucci. Inochentie e în ajunul întoarcerii acasă. Din porunca papei, Propaganda roagă pe nunțiu să-l recomande bunăvoinței reginei, arătând acesteia că a venit la Roma pentru a-și îndeplini obligația de a vizita „sfintele praguri“ și că suveranul pontif a rămas foarte mulțumit de el.

26

100

(1745, după iulie, Roma)

Notă din secretariatul Propagandei. Se amintește că s-a cerut părerea lui Paulucci și a lui Neuronî cu privire la unele cereri făcute papei de către Inochentie. Asupra acestei chestiuni nu s-au ținut congregații particulare, ci a fost tratată nemijlocit de papa cu Lercari.

27

101

1745 septembrie 4, Viena

Paulucci către cardinalii Propagandei Fide. Potrivit poruncii papei de a interveni în favoarea lui Inochentie în legătură cu apropiata sa întoarcere de la Roma acasă, a căutat să îndeplinească această sarcină. Dar suverana s-a arătat foarte indignată, socotindu-l pe Micu vrednic de cea mai grea pedeapsă și amenințând, în ciuda protestelor lui Paulucci, că îl va aresta dacă va mai pune piciorul în posesiunile de sub stăpânirea ei. De aceea, Paulucci e de părere ca episcopului să nu i se permită plecarea de la Roma.

28

104

1745 septembrie 18 (Roma)

Cardinalul Domenico Passionei, secretar al brevelor, către Lercari, secretar al Propagandei. Îl roagă să-l sprijine pe Inochentie în ceea ce privește revendicările expuse de acesta în memoriul adresat papei.

29

105

1745 septembrie 25 (Roma)

Propaganda către Paulucci. Papa, aflând de raportul acestuia despre atitudinea ostilă a reginei față de Inochentie, a aprobat sugestia nunțului ca episcopul să nu plece din Roma (pentru alte date: rezumat, în studiu, Cap. II).

30

107

1745 octombrie 16, Viena

Paulucci către cardinalii Propagandei Fide. Nu poate îndeplini însărcinarea ce i s-a dat, mai nou, cu privire la cazul Inochentie; o lasă pe seama lui Giannini. În legătură cu învinuirile exprimate de Maria Tereza la adresa episcopului, repetă pe scurt cele scrise la 4 septembrie (*Doc. 27*).

31

109

(1746, înainte de aprilie 15, Viena)

Cancelaria Aulică Transilvăneană (către Maria Tereza). Face unele aprecieri și propuneri pe marginea raportului secției catolice din Guvernul Transilvaniei și a raportului întocmit de Olsavszky despre situația tulbură din dieceza română unită și măsurile care ar trebui luate pentru îndreptarea ei. Printre altele: Inochentie să se poată eventual întoarce, sub anumite condiții.

32

112

1746 aprilie 15 (Viena)

Extras din raportul conferinței ministeriale, raport aprobat de Maria Tereza. Împotriva propunerii lui Olsavszky ca Inochentie să fie rechemat în fruntea diecezei sale, conferința socotește că el trebuie citat spre a se înfățișa la Curte, de unde se refugiasă la Roma.

33

113

1746 iulie 1, Roma

Inochentie către Ignatius Josephus Malevicz, procurator al consistoriului metropolitan de Strigoni, (fost) profesor al Universității din Timnavia. Procură ca să reprezinte în fața justiției interesele sale și ale diecezei Făgărașului.

34

115

1746 iulie 2, Roma

Inochentie către Fabrizio Serbelloni, nunțiu la Viena. Îl roagă să sprijine cererile sale adresate Curții, pe care i le transmite papa [!]; să intervină spre a i se face dreptate, căci e nevinovat, împotriva sa uneltindu-se pe ascuns.

35

117

1746 iulie 2, Roma

Inochentie către vicecancelarul imperial (Rudolf Joseph Collredo-Melz). Adversarii săi urmăreau să-l scoată din episcopie, fiindcă lucra pentru cauza bisericii și poporului său. Acțiunea sa era dreaptă. Vizita fruntașului român unit la Roma e justificată de o îndatorire episcopală. Roagă pe vicecancelar să-i sprijine în conferința ministerială cererea de a i se face dreptate.

36

119

1746 iulie 2, Roma

Inochentie către președintele Consiliului Aulic de Război (Joseph Harrach). Uneltitorii ascunși pretindeau că prezența sa în țară ar fi o piedică pentru liniștirea poporului său. Aluzie la atitudinea dușmănoasă a stărilor privilegiate

din Transilvania. Roagă pe destinatar să socotească prezența sa justificată la Roma și să intervină spre a fi judecat cu respectarea formelor legale.

37

121

1746 iulie 2, Roma

Inochentie către președintele Cămarii Aulice (Johann Franz Gottfried Dietrichstein). Se zvonește că și-a atras indignarea Curții prin venirea la Roma, la care era obligat datorită calității sale de episcop. În absența sa, adversarii săi puteau unelti după plac. Acum e timpul să fie ascultat și el cu poporul său. Îl roagă să-i sprijine cererea de a i se face un proces legal, cauza lui și a poporului său fiind dreaptă.

38

123

1746 iulie 2, Roma

Inochentie către Philipp Joseph Kinsky. Adversarii săi îi incriminează plecarea legitimă la Roma, deși e pe placul lor, căci se folosesc de ea ca să-l calomnieze. Îl roagă să-i sprijine cererea de a i se face dreptate lui, clerului și poporului său.

39

125

1746 iulie 2, Roma

Inochentie către Joseph Lothar Königsegg. Prezența sa legitimă la Roma e prezentată de adversarii săi ca o refugiere. Până acum a trecut sub tăcere ponegririle lor în speranța că, cu vremea, ele se vor risipi. Dar acum e timpul să se îngrijească de apărarea cauzei sale și a poporului său, cerând Curții un proces imparțial. Se referă și la problema teologului iezuit. Roagă pe adresant să-l sprijine.

40

127

1746 iulie 2, Roma

Inochentie către Anton Korfitz Uhlfeld. Leopold I i-a reacezat în drepturi pe românii convertiți. Adversarii săi îl ponegresc fiindcă a acționat pentru drepturile bisericii sale și îndrăznesc să-l calomnieze pentru prezența sa la Roma. Îi solicită sprijinul pentru un proces legal.

41

129

1746 iulie 2, Roma

Inochentie către (Johann Friedrich) Seilern (cancelarul Austriei). Repetă că ceea ce adversarii săi condamnă ca o fugă e o absență legitimă. Românii, abjurând schisma, au fost restaurați de Leopold I în drepturile cetățenești. Stările privilegiate ale Transilvaniei recunosc numai clerul și nobilimea, excluzând plebea. Nu numai el cu poporul său, ci și serviciile datorate puterii suverane sunt prejudiciate. Roagă sprijinul destinatarului în vederea unui proces legal.

42

131

1746 iulie 2, Roma

Inochentie către (Friedrich) Harrach, cancelarul Boemiei. Repetă, în parte cu alte cuvinte, cele spuse în scrisorile precedente, purtând aceeași dată, cu privire

la uneltirile adversarilor săi, la absența sa legitimă și la invocarea sprijinului pentru un proces legal.

43

133

1746 iulie 2, Roma

Inochentie către Petru Dobra, „director al cauzelor fiscale“ (procuror general) al Transilvaniei. Răspunzându-i, e mâhnit de starea nenorocită a diecezei. El e victima uneltirilor tainice ale teologului iezuit, care, în complicitate cu superiorul, tot iezuit, de la Sibiu, a determinat Curtea vieneză să-l îndepărteze din episcopie. E calomniat că ar fi rebel. Deși papa intervine la Curte în sprijinul cererii sale de a i se face un proces legal (!), se teme că nici chiar dacă el ar putea fi prezent în țară, n-ar mai fi ușoară readucerea poporului ce s-a abătut de la Unire. Totuși, crede că n-ar fi alt remediu decât amintitul proces și-l roagă să se interpună în acest sens.

44

136

1746 iulie 9, Roma

Inochentie către Josephus Kozma, consilier la Cancelaria Aulică Transilvăneană. Îl roagă să sprijine cererea sa de a i se face dreptate față de calomniatori.

45

137

1746 iulie 9, Roma

Inochentie către Sigismundus Csató, consilier la Cancelaria Aulică Transilvăneană. Rugămintele asemănătoare cu cea din documentul precedent, dar cu deosebiri de redactare.

46

138

1746 iulie 9, Roma

Inochentie către Andreas Boër (registrator al Cancelariei Aulice Transilvănene). Îl roagă să-i sprijine cererea de a i se face dreptate față de calomniatori.

47

140

1746 iulie 14, Viena

În numele Mariei Tereza, citație pentru Inochentie. Ținând seama că a plecat în străinătate fără să fi obținut voie, lăsându-și credincioșii fără îngrijirea sa episcopală, i se pune în vedere, dacă nu vrea să fie considerat nesupus, să se înapoieze cât mai repede la Viena, pentru a primi ordinele ulterioare ale suveranei.

48

141

(1746 august 8, Roma)

Memoriu în care Inochentie își expune motivele pentru îndepărtarea teologului iezuit din dieceza sa (cf. rezumatul din studiu, Cap. III). Totodată, caută (din nou) să justifice venirea sa la Roma și recursul său la Scaunul pontifical.

49

147

1746 august 9 (Roma)

Paulucci către papă. La ordinul acestuia, își exprimă părerea în privința unui nou memoriu al lui Inochentie (vezi Doc. precedent). Consideră exagerată plângerea vlădicăi împotriva teologului iezuit. Îi reproșează că, în pofida îndemnelor ce i le făcuse ca nunțiu la Viena și ale Curții suverane, nu s-a îngrijit de înființarea unui seminar pentru formarea de cadre preoțești bine pregătite, ceea ce s-ar fi putut înfăptui chiar sub conducerea teologului. Dacă vlădica ar fi învinuit de trădare, judecătorul său ar trebui să fie papa.

50

152

(1746, după august 9, Roma)

Secretarul Propagandei (Lercari) către Benedict XIV. Referat despre evoluția cazului Inochentie de la fuga acestuia la Roma, mai ales pe baza documentelor pe care le rezumă, uneori cu confuzii, și le comentează în general nefavorabil. E combătută îndeosebi poziția episcopului în chestiunea teologului iezuit. Referentul îl roagă pe papă să-i aprobe a-l consulta pe Albani în problema răspunsului așteptat de acesta de la Viena.

51

159

1746 august 20, Roma

Cardinalul Alessandro Albani către Uhlfeld. Îl încunoștințează că citarea lui Inochentie la Viena, pe care ar trebui s-o transmită acestuia, ar putea avea „consecințe foarte grave”; despre intenția aceluiași de a-și da demisia (vezi traducerea în studiu, Cap. III).

52

161

1746 august 20, Roma

Inochentie către Alexandru Rednic, trimis de el să studieze (teologia) la Viena. A aflat de la adresant că bunurile sale episcopale au fost „ocupate” (puse sub sechestru). Cere informații despre Hardt, printre altele, dacă a primit niște scrisori.

53

163

1746 decembrie 14, Sibiu

Aaron, vicar general al episcopiei de Făgăraș, către cardinalii Propagandei. Cere îndrumări în legătură cu promulgarea excomunicării teologului iezuit Balogh, ordonată de Inochentie.

54

167

1746 decembrie 28, Viena

Serbelloni către Aaron. Cere să-i trimită banii rezultați din veniturile episcopale, spre a-i transmite lui Inochentie, apăsător de lipsuri.

55

168

1746 decembrie 28, Viena

Serbelloni către Inochentie. Răspunzându-i, promite că va mijloci transmiterea banilor pe care acesta îi aștepta. Răspuns, în schimb, rece cu privire la

„cunoscuta controversă“ cel opunea Curții vieneze, în legătură cu atitudinea căreia nunțul nu știe să fi intervenit vreodată modificare.

56

169

1747 ianuarie 4, Alba-Iulia

Aaron către Serbelloni. Îl înștiințează că a primit de la Inochentie un decret de excomunicare împotriva teologului iezuit. Socotește decretul nu numai nevalabil, ci și vătămător. Stăruie pentru a primi un sfat de la nunțiu. Cămara îi interzice să trimită banii de drum ceruți de Inochentie.

57

171

1747 ianuarie 18, Viena

(Serbelloni) către Aaron. În legătură cu excomunicarea teologului iezuit și cu oprirea de trimiteri de bani lui Inochentie (rezumat în studiu, Cap. III).

58

172

1747 ianuarie 21, Viena

Serbelloni către Valenti. Comentează excomunicarea teologului iezuit și anexează scrisoarea lui Aaron din 4 ianuarie și răspunsul său din 18 aceeași lună.

59

173

1747 ianuarie 21 (Roma)

Propaganda către Aaron. Papa aprobă atitudinea sa negativă cu privire la excomunicarea teologului iezuit de către Inochentie. Să nu execute nici alte ordine de acest fel ale aceluiși episcop, iar dacă cel din urmă ar încerca să-l destituie din vicariatul general, suveranul pontif îl declară vicar apostolic, cu jurisdicție neatârnată de episcopul său.

60

174

1747 ianuarie 25, Roma

Decret al lui Inochentie către clerul și credincioșii diecezei sale. I. Intrigile iezuiților pentru înlăturarea sa ca episcop; bogată, dar uncori forțată, documentație, pentru justificarea excomunicării teologului iezuit Balogh. II. Caută să combată argumentele invocate de Aaron împotriva promulgării acestei excomunicări în dieceză și-l suspendă din funcția de vicar general; ordonă (din nou) promulgarea. III. Măsuri pentru a obține eliberarea acelor proceți care, în pofida jurisdicției sale, sunt deținuți în închisorile laice.

61

203

1747 februarie 4, Roma

Valenti către Serbelloni. Ordinul dat de Inochentie lui Aaron de a promulga excomunicarea teologului iezuit constituie un fapt asupra căruia trebuie reflectat; îi va comunica ce va hotărî papa.

- 62 204
1747 februarie 25, Viena
 Serbelloni către Lercari. A transmis scrisoarea către Aaron în problema excomunicării teologului iezuit de către Inochentie.
- 63 205
1747 februarie 28, Sibiu
 Aaron, vicar general de Făgăraș, către cardinalii Propagandei. Deocamdată nu-și va promulga calitatea de vicar apostolic; clerul și poporul cer într-un glas întoarcerea episcopului; abuzuri în dieceză cu privire la căsătorii; i s-a făcut cunoscut oficial, printr-un decret regal, numirea lui Pallovics ca noul teolog.
- 64 208
1747 martie 1, Sibiu
 Aaron către Inochentie. Extras dintr-o scrisoare, informându-l despre numirea lui Pallovics ca teolog, despre situația grea a Unirii și stăruințele pentru întoarcerea vlădicăi.
- 65 209
(1747, înainte de martie 21, Viena)
 Notă a Cancelariei Aulice Transilvănene. Își exprimă părerea în legătură cu o scrisoare a lui Albani, ca să se obțină renunțarea lui Inochentie la episcopie în schimbul unei pensii.
- 66 210
1747, aprilie 9, Roma
 Inochentie către Gherontie Cotore, student bursier la Tirnavia. După exemplul lui Silvestru Caliani și Grigore Maior, care au plecat din Roma la Viena, îl îndeamnă să părăsească și el seminarul din Tirnavia (spre a se întoarce, ca și ei, la Blaj) și să ceară de la Kolowrat cheltuiala ce i se cuvine din fondul fundațional al episcopiei. În anexă, o scrisoare de voie prin care vlădica îi permite ca în absența sa (a vlădicăi) să fie promovat, în calitate de călugăr basilian și de diacon, la treapta preoției de către episcopul de Muncaci sau alt episcop unit.
- 67 212
1747 aprilie 16 (st. v.; 27 aprilie st. n.), Balomir
 Protopopul Nicolae Pop Balomireanu eliberează un permis popii Vasile, care a promis că va trece la Unire, ca să țină slujbă două zile la o biserică unită din Orăștie.
- 68 213
(1747, înainte de mai 5, Viena)
 Propunere a Cancelariei Aulice Transilvănene pentru conferința ministerială ținută la 5 mai. Chestiunea obținerii demisiei lui Inochentie (vezi rezumatul din studiu, Cap. IV).

- 69 214
1747 mai 5 (Viena)
 Conferința ministerială, întrunită în treburile Transilvaniei, către Maria Tereza. Propune să se obțină demisia lui Inochentie în schimbul unei pensii. Propunere aprobată de suverană (vezi rezumatul din studiu, Cap. IV).
- 70 219
1747 mai 6
 Aaron către Serbelloni. Extras dintr-o scrisoare despre ordinul de sechestrare a bunurilor episcopale. Cere sfat, fiind vorba de o dispoziție contrară imunității bisericicești.
- 71 220
1747 mai 10 (Roma)
 Memoriu al lui Inochentie către cardinalul-prefect al Propagandei (Valenti). I. Nereușita stăruințelor de a se întoarce în dieceză, cu toate rugămințile de acolo; papa i-a declarat că suverana nu vrea să permită întoarcerea sa. II. Pe noul teolog iezuit, Pallovics, l-a avertizat că nu-l recunoaște, decât dacă vrea să i se supună ca unui episcop legitim. III. Are tot dreptul să-și exercite și de la Roma jurisdicția în dieceză; acest fapt nu trebuie să indisponă Curtea vieneză. IV. Caută să-l combată pe Aaron, care socotea excomunicarea lui Balogh ca o acțiune „tumultuară”; totuși suspendă (formal) sancțiunea pe care a decretat-o (la 25 ianuarie, vezi *Doc.* 60). V. Consideră neintemeiată muștrarea ce i-a fost comunicată din partea papei de către Lercari, după refuzul lui Aaron de a promulga excomunicarea amintită. VI. Roagă (din nou) Scaunul papal să intervină la Viena pentru înapoierea sa în dieceză, revizuirea procesului său, încetarea nelțiilor iezuite. Referirile la izvoare, pe alocuri, nu corespund sau sunt forțate. Memoriul a fost însoțit de cinci anexe.
- 72 239
(1747, după mai 10, Roma)
 Extras (făcut poate de Achilli, auditorul lui Valenti) din memoriul precedent, cu unele erori. Se propune să fie întrebat Lercari (cu privire la cererile exprimate la sfârșitul memoriului).
- 73 241
1747 mai 13, Viena
 Serbelloni către Inochentie. Ținând seama de părerea ostilă ce domnește la Curte față de el, îi recomandă să nu mai dea ordine vicarului său general (Aaron) sau altcuiva referitor la dieceză, fără consultarea Propagandei. Continuă să mijlocească transmiterea de bani pentru Inochentie (din veniturile episcopale).
- 74 242
1747 mai, Viena
 Serbelloni către Valenti. E indispus de atitudinea lui Inochentie (vezi traducerea în studiu, Cap. IV).

- 75 243
1747 mai 13, Viena
 Serbelloni către Valenti. Mai pe larg, indispoziția sa față de Inochentie din cauza ordinelor trimise de acesta în dieceză, care indignează și Curtea vieneză, îndeosebi suverana (vezi studiul, Cap. IV).
- 76 245
1747 mai 20, Viena
 Serbelloni către Valenti. Transmite o sumă de bani lui Inochentie. Veniturile episcopale ale acestuia au fost puse sub sechestru. Demersurile nunțului în legătură cu această problemă.
- 77 246
(1747, circa mai 24, Viena)
 Serbelloni către Valenti. Convorbirile sale cu Gyulaffi și cu Uhlfeld despre sechestrarea veniturilor episcopale ale lui Inochentie și problema întreținerii acestuia la Roma, după ce nu se mai poate întoarce în dieceză.
- 78 249
(1747 mai 26, Viena)
 Auditorul nunțiatului (Giannini). Fragment de notă despre convorbirea sa cu Gyulaffi despre plângerea adresată de Aaron nunțului în problema sechestrului, prin scrisoarea sa din 13 mai, ca și în aceea a știrbirii imunității bisericesti de unul dintre protectorii Unirii și a silniciilor săvârșite de neuniți.
- 79 250
1747 mai 27, Viena
 Serbelloni către Valenti. Se referă la demersul făcut prin auditorul său și la intenția sa de a interveni și personal la suverană (în problema sechestrului bunurilor episcopale ale lui Inochentie).
- 80 251
1747 mai 27 (Roma)
 Memoriu al lui Inochentie predat auditorului (Giuseppe) Achilli. Comentează actele anexate ca piese justificative la un memoriu precedent (din 10 mai, Doc. 71). Stăruie și aici asupra „delictelor” și ucneltirilor tainice ale iezuiților împotriva sa, încercând o sistematizare în înșirarea lor. Ei influențează Curtea vieneză contra sa și, prin lingușeli, și-au atras sprijinul autorităților laice. Cerc iarăși reintegrarea sa în dieceză, satisfacție în cadrul unui proces legal, revocarea teologului iezuit, înfățișat drept cauză a prigoanei pe care trebuie s-o îndure.
- 81 260
1747 iunie 6 (Roma)
 Memoriu al lui Inochentie către cardinalul-prefect al Propagandei (Valenti). Sumar al unei părți din argumentele vlădicăi contra iezuiților (rezumat în studiu, Cap. IV).

-
- 82 264
1747 iunie 10 (Roma)
Lercari, secretarul Propagandei) către Serbelloni. Confirmă primirea a două scrisori privitoare la Inochentie și Aaron; problema vicariatului acestuia.
-
- 83 265
1747 iunie 13 (Roma)
Inochentie către cardinalul-prefect al Propagandei (Valenti). În fața uneltirilor calomnioase, pe care Lercari refuză să i le comunice fără ordinul papei, cere să i se facă dreptate, potrivit hotărârilor conciliare, constituțiilor bisericii și dreptului public.
-
- 84 266
1747 iunie 24, Viena
Serbelloni către Valenti. Comunică convorbirea pe care a avut-o cu Kolowrat despre cazul Inochentie; suverană i-ar acorda o pensie, dacă ar renunța la episcopia sa; papa să-l înduplece la acest pas (vezi traducerea în studiu, Cap. IV).
-
- 85 267
1747 iulie 1 (Roma)
Inochentie către cardinalul-prefect al Propagandei (Valenti). Se plânge de sechestrarea deplină - în ciuda canoanelor - a bunurilor episcopale de către autoritatea laică din țară; nu se respectă pactul Unirii; el rămâne fără mijloace de existență. Caută să infierze atitudinea lui Aaron.
-
- 86 269
1747 iulie 1 (Roma)
Inochentie către maestrul de ceremonii al palatului pontifical (Ignazio Reali). Îl întreabă dacă nu-l supără pe papă prin prezența sa la slujbele religioase de la „Sacrul Palat“, de vreme ce acesta i-a dat a înțelege că l-au indignat numeroasele sale cereri.
-
- 87 270
1747 iulie 1 (Viena)
Serbelloni către Inochentie. Acesta va putea afla de la Valenti cele ce se referă la treburile sale, căci l-a informat pe acela.
-
- 88 271
1747 iulie 1, Viena
Serbelloni către Lercari. Îl înștiințează că a transmis lui Valenti știri foarte importante despre cazul Inochentic. Aprobarea atitudinii lui Aaron de către papă în problema excomunicării teologului iezuit a corespuns cu părerea lui Serbelloni.

- 89 273
1747 iulie 8, Roma
 Valenti către Serbelloni. Papa aderă la dorința reginei ca Inochentie să-și dea demisia în schimbul unei pensii (vezi traducerea în studiu, Cap. IV).
- 90 274
1747 iulie 9 (Roma)
 Inochentie către Achilli. Refuză să demisioneze (rezumat în studiu, Cap. IV).
- 91 277
1747 iulie 22 (Roma)
 Memoriu al lui Inochentie către Benedict XIV. Declară, cu întorsături diplomatice, că nu poate accepta propunerea de a-și da demisia (rezumat în studiu, Cap. IV).
- 92 282
(1747, după iulie 22 – înainte de august 25, Roma)
 Notă a lui Inochentie către forurile bisericești superioare. Condițiile pe care le pune pentru eventuala sa demisie (rezumat în studiu, Cap. IV).
- 93 284
(1747, după iulie 22 – înainte de august 25, Roma)
 Inochentie către Albani. Îl roagă să intervină la Maria Tereza pentru reintegrare sau acordarea unei pensii dacă demisionează (rezumat în studiu, Cap. IV).
- 94 286
1747 august 21 (Roma)
 Inochentie către Benedict XIV. Cere pașaport pentru pelerinajul ce și-l a propus în Palestina.
- 95 287
1747 august 25, Roma
 Inochentie către Aaron. Îl destituie din funcția de vicar, îl suspendă din preoție și îl excomunică (rezumat în studiu, Cap. IV).
- 96 290
1747 august 25 (st. v.), Roma
 Inochentie către clerul diecezei sale. I. Face cunoscut, printre altele, că l-a destituit și excomunicat pe Aaron; anunță că a numit în locul acestuia ca vicar pe Nicolae Pop, protopop de Balomir. II. Fără intenția de a pricinui tulburări, interzice totuși orice legătură cu aceia, inclusiv autoritățile publice, care i-ar sprijini pe iezuiți în continuarea activității lor în detrimentul Bisericii Unite. III. Reafirmă unele revendicări de natură social-politică pentru românii uniți; să li se ceară „protectorilor“ Bisericii Unite ca s-o apere de amestecul autorităților laice. IV. Să se ceară ca papa să-i constrângă pe iezuiți la despăgubiri în favoarea aceleiași biserici; ridică în treacăt aici și problema „restaurării“

mitropoliei române din Transilvania, firește acum sub formă unită. V. Solicită ajutor material ca să-și susțină mai departe lupta.

97

300

1747 august 26, Viena

Serbelloni către Aaron. Îndemn de a conduce dieceza Făgărașului potrivit instrucțiunilor Propagandei, fără să se preocupe de ceea ce îi scrie Inochentie.

98

301

1747 septembrie 9, Viena

Serbelloni către Valenti. Curtea își reînnoiește stăruințele ca papa să-l determine pe Inochentie la demisie, în schimbul unei pensii, căci nu mai vrea ca acesta să se întoarcă în Transilvania și nici ca Biserica Unită să fie lăsată în abandonare, cu riscul de a se compromite rezultatele câștigate de catolicism în acele părți.

99

302

1747 septembrie 9, Roma

Inochentie către nepotul său Ioan. Îl îndeamnă să progreseze mai departe atât în studii, cât și în pietate (rezumat în studiu, Cap. VII).

100

303

1747 septembrie 9, Roma

Inochentie către Ladislau Deési (sameș al domeniului episcopal de Blaj). Răspunzându-i abia acum, din pricina treburilor multe care l-au împiedicat, îl descarcă pentru gestiunea sa, aprobând socotelile ce i-au fost prezentate cu întârziere înainte de plecarea sa din țară. Îi recomandă bună înțelegere cu rudele sale (ale lui Inochentie).

101

304

1747 septembrie 12, Daia și Juc

Un arhimandrit și 25 de protopopi către Inochentie. Memoriu prin care îi cer să nu demisioneze, ci să se întoarcă repede acasă, căci altfel poporul nu mai vrea să știe de Unirea bisericească (rezumat și, în parte, tradus în studiu, Cap. V).

102

308

(1747 toamna?, Viena)

Grigore Maior către Inochentie. Rezumat - nu într-un totu limpede - al unei scrisori în românește: îi dă de știre, printre altele, că îl îngrijorează gândul că poate o scrisoare precedentă, ce i-a adresat-o în timpul călătoriei, a determinat Cămara să provoace interzicerea corespondenței clerului unit cu vlădica; mai spune că anexează la această scrisoare (rezumată) răspunsul tezaurarului (Transilvaniei) la întrebarea cum să procedeze el, care e împuternicitul vlădicăi, în atare situație.

103

310

1747 septembrie 19 (Roma)

Inochentie către Maria Tereza. După ce continuă să prezinte instituția teologului iezuit în culori nefavorabile, pe teolog ca o piedică în aducerea la îndeplinire a ordinelor regale (!), o roagă pentru reintegrarea sa în episcopie și în drepturile sale episcopale, ca să se poată dedica, de acum înainte, numai îndatoririlor sale spirituale, renunțând la preocupările „temporale” (lumești, social-politice).

104

312

1747 septembrie 23, Roma

Valenti către Serbelloni. Nu se pierde din vedere la Roma urmărirea înduplecării lui Inochentie de a-și da demisia, potrivit dorinței împărătesei-regine și fiindcă se socotește că e în interesul spiritual al Bisericii Unite; dar vlădica nu se lasă ușor convins.

105

313

1747 septembrie 29, Sibiu

Secția catolică din Guvernul Transilvaniei către Maria Tereza. Informație de la Aaron despre hotărârea luată de unii protopopi la Daia și comunicată lui la 17 septembrie de a nu-l mai recunoaște ca vicar (rezumat în studiu, Cap. V).

106

315

1747 octombrie 1, Sibiu

Secția catolică din Guvernul Transilvaniei către Cancelaria Aulică Transilvăneană. Parafrazează, mai pe scurt, raportul ei către Maria Tereza din 29 septembrie (*Doc. 105*), subliniind în plus că opoziția (față de Aaron) se manifestă și printre uniții de peste (la nord de) Mureș.

107

316

1747 octombrie 4, Blaj

Aaron către Serbelloni. Îl informează despre hotărârea luată de unii protopopi la Daia de a nu-l mai recunoaște ca vicar; în ultimul moment află și despre excomunicarea sa de către Inochentie, care îl înlocuiește în vicariat prin Balomircanu.

108

319

1747 octombrie 5, Blaj

Aaron către guvernatorul Transilvaniei (Ioannes Haller). A aflat că „conspirațiile” împotriva sa pornesc, ca origine, de la Inochentie, care în mai multe „scrieri” a dat de știre (altora) că l-a depus, l-a excomunicat și l-a înlocuit cu Balomircanu.

109

321

1747 octombrie 14, Viena

Serbelloni către Aaron. Caută să-l liniștească în chestiunea zvonului că Inochentie l-a depus și excomunicat; a comunicat scrisoarea sa Curții chezaro-craiești.

- 110 322
1747 octombrie 14, Viena
Serbelloni către Valenti. Îi trimite și comentează scrisoarea lui Aaron din 4 octombrie, expediind destinatarului și o copie după răspunsul său. Dezaprobă măsurile luate de Inochentie împotriva lui Aaron. Demersurile sale în această problemă la Curtea vieneză.
- 111 324
1747 octombrie 19 (Blaj)
(Balomireanu, noul) vicar general, către Inochentie. Extras dintr-o scrisoare în legătură cu o hotărâre a sinodului; să nu demisioneze.
- 112 325
1747 octombrie 20, Mănărade
Aaron către guvernator. Anunță că protopopii întruniți în sinod i-au adus la cunoștință că Inochentie l-a excomunicat, l-a depus din funcția de vicar și l-a suspendat din preoție. Protopopii îi cer să prezinte la viitorul sinod socotelile despre ceea ce a perceput (din veniturile episcopale).
- 113 327
1747 octombrie 25, Viena
Serbelloni către Silvestru Caliani. Îndemn să asculte de vicarul general Aaron.
- 114 328
1747 octombrie 27, Blaj
S. Caliani, Gr. Maior și Gh. Cotore către Serbelloni. Despre tulburarea produsă în rândurile uniților de excomunicarea lui Aaron și înlocuirea acestuia cu Balomireanu, ca și de sechestrarea bunurilor episcopale și de presiunile ce se fac asupra lui Inochentie pentru a-și da demisia.
- 115 330
1747 octombrie 28, Sibiu
Aaron către Serbelloni. Memoriu în care se plânge de decretul prin care Inochentie l-a excomunicat, anexându-l în copie; se apără de învinuirile cuprinse în acest act; cere sfat și apărare (rezumat în studiu, Cap. V).
- 116 336
1747 octombrie 28, Viena
Serbelloni către Valenti. Gyulaffi a cerut, în numele Curții, să se mai amâne promulgarea rescriptului prin care papa transformase funcția de vicar general a lui Aaron în aceea de vicar apostolic. Curtea stăruie ca papa să-l oblige pe Inochentie la revocarea măsurilor pe care le-a luat contra lui Aaron și totodată l-a rugat pe nunțiu să scrie lui S. Caliani și Gr. Maior să se supună dispozițiilor oficiale.

- 117 338
1747 noiembrie 11, Viena
 Serbelloni către Aaron. Îl îmbărbătează cu măsurile ce se vor lua de Curtea imperialo-regească și de papă spre a-l apăra în fața dispozițiilor nechibzuite ale lui Inochentie.
- 118 340
1747 noiembrie 11, Viena
 Serbelloni către Valenti. Anexează și comentează decretul prin care Inochentie l-a excomunicat pe Aaron, precum și memoriul de apărare al acestuia (rezumat și în parte tradus în studiu, Cap. V).
- 119 342
1747 noiembrie 11, Roma
 Valenti către Serbelloni. Papa a poruncit ca cele raportate de acesta despre „ciudata conduită” a lui Inochentie (față de Aaron) să fie discutate și de Propaganda.
- 120 343
(1747, înainte de noiembrie 13, Roma)
 Rezumate din două rapoarte ale lui Serbelloni (din 14 și 28 octombrie) privind măsurile luate de Inochentie împotriva lui Aaron, în vederea discutării lor de Propaganda.
- 121 344
1747 noiembrie 17, Viena
 Serbelloni către Valenti. Curtea și-a dat acordul pentru promulgarea titlului de vicar apostolic al lui Aaron (rezumat în studiu, Cap. V).
- 122 345
1747 noiembrie 18, Viena
 Serbelloni către Aaron. Îi comunică hotărârea Curții ca să-și promulge acum calitatea de vicar apostolic. Astfel va înceta „efectul sinistru” pe care l-au avut asupra clerului și poporului măsurile luate de Inochentie împotriva sa.
- 123 346
1747 noiembrie 18, Viena
 Serbelloni către Balomireanu. Îl avertizează să nu exercite funcția de vicar general în care l-a numit Inochentie, ci să-l recunoască pe Aaron ca vicar apostolic.
- 124 347
1747 noiembrie 18, Viena
 Serbelloni către S. Caliani, Gr. Maior și Gherontie Cotore. Dezaprobă măsurile lui Inochentie contra lui Aaron și-i sfătuiește să lase pe seama papei și a Curții vieneze să judece ce e de hotărât asupra stării Unirii.

- 125 349
1747 noiembrie 18, Roma
 Valenti către Serbelloni. O nouă dispoziție papală pentru a-l îndupleca pe Inochentie la demisie și problema vicarului apostolic (rezumat și tradus în parte în studiu, Cap. V).
- 126 351
1747 noiembrie 22 (Roma)
 Ferdinand Maria de Rubeis (Rossi), vicegerentul Romei, îi pune în vedere oficial lui Inochentie să declare dacă vrea sau nu să-și dea demisia (rezumat și în parte tradus în studiu, Cap. V).
- 127 353
1747 noiembrie 23, Blaj
 Gr. Major către Serbelloni. Răspunzându-i (și în numele confrăților săi), arată motivele pentru care nu pot să se supună lui Aaron (rezumat în studiu, Cap. V).
- 128 355
1747 noiembrie 25, Viena
 Serbelloni către Valenti. Îi transmite scrisori pe care le-a primit din dieceza de Făgăraș sau le-a scris acolo în legătură cu măsurile lui Inochentie împotriva lui Aaron.
- 129 356
1747 noiembrie 25, Roma
 Valenti către Serbelloni. Îi transmite și comentează notificarea făcută de vicegerent lui Inochentie. Repetă cererea în legătură cu funcția de vicar apostolic. Despre problema pensiei lui Inochentie.
- 130 358
(1747, circa sfârșitul lui noiembrie, Roma)
 Lercari către Benedict XIV. Rezumă două scrisori ale lui Aaron către Propaganda (din decembrie 1746 și din octombrie 1747), precum și o hotărâre a papei în cazul Inochentie (din ianuarie 1747).
- 131 361
(1747, circa începutul lui decembrie, Roma)
 Inochentie către Benedict XIV. Ca răspuns la notificarea lui Rossi (din 22 noiembrie) declară că nu poate renunța de bunăvoie la episcopia sa, fiind nevinovat, iar poporul cerând întoarcerea lui în fruntea ei sub amenințarea că altfel va părăsi Unirea.
- 132 364
1747 decembrie 2, Roma
 Albani către Uhlfeld. I se pare pierdută orice speranță de a-l mai putea convinge pe Inochentie la demisie pe cale amicală (rezumat în studiu, Cap. V).

- 133 365
1747 decembrie 2, Roma
 Albani către Maria Tereza. Nereușita încercărilor de până acum de a-l îndupleca pe Inochentie să demisioneze; ar fi necesare „mijloace și mai tari”, de convenit cu papa; dorește instrucțiuni (rezumat în studiu, Cap. V).
- 134 367
1747 decembrie 2, Sibiu
 Aaron către Serbelloni. Autoritățile superioare ale țării își manifestă satisfacția cu privire la hotărârea de a se promulga calitatea sa de vicar apostolic. Totuși, persistă greutăți din pricina bănuielii pe care o trezește acest titlu la uniți. Amănunte nefavorabile despre unul din călugării basilieni și despre Balomireanu; noi întruniri de protopopi, ordonate de acesta.
- 135 370
1747 decembrie 6 (Roma)
 Inochentie declară oficial, prin procuratorul său, că a răspuns la notificarea din 22 noiembrie a vicegerentului.
- 136 371
1747 decembrie 7 (Roma)
 Inochentie către vicegerentul Romei (Rossi). Fiind bolnav, nu poate să-i predea personal, ci îi transmite răspunsul (la notificarea din 22 noiembrie).
- 137 372
1747 decembrie 9, Sibiu
 Aaron către Serbelloni. Se plânge că cei trei călugări basilieni, cu toată intervenția nunțului, îl evită; citează în această privință un caz de la Sibiu.
- 138 374
1747 decembrie 9, Viena
 Serbelloni către Valenti. A comunicat lui Kolowrat conținutul ultimei scrisori a adresantului în problema demisiei lui Inochentie și a vicariatului apostolic.
- 139 375
1747 decembrie 15-16 (Sibiu)
 Audierea lui Balomireanu, Caliani și Maior în legătură cu adunările clerului unit la Sebeș, Daia, Blaj, Alba-Iulia; apoi referitor la raporturile lor cu Aaron și la corespondența pe care o întrețineau cu Inochentie. Răspunsuri în genere precaute, unele cuprinzând date deosebit de importante. Redactarea lor, în stil indirect, pe alocuri e neclară.
- 140 389
1747 decembrie 16, Roma
 Albani către Uhlfeld. Despre cuantumul pensiei lui Inochentie, care e tot mai îndărătnic în a nu-și da demisia și despre problema revocării excomunicării lui Aaron.

- 141 390
1747 decembrie 16, Viena
Serbelloni către Valenti. Tot despre problema demisiei lui Inochentie (tradus în bună parte în studiu, Cap. V).
- 142 391
1747 decembrie 16 (Viena)
Serbelloni către Valenti. Curtea nu-i va da lui Inochentie pensie, dacă nu va demisiona (rezumat și în bună parte tradus în studiu, Cap. V).
- 143 393
1747 decembrie 17, Sibiu
Secția catolică din Guvernul Transilvaniei către Maria Tereza. Mai întâi, ca răspuns la ordinul suveranei, raportează despre audierea lui N. Balomireanu, S. Caliani și Gr. Maior cu privire la adunările clerului unit ținute la Sebeș, Daia, Blaj și Alba-Iulia, depozitiile lor (*Doc. 139*) fiind anexate raportului. Apoi, printre altele, i-a comunicat lui Aaron aprobarea suveranei pentru funcționarea lui ca vicar apostolic; noua calitate oficială a lui Aaron, rău văzută de cler și popor, anunțată unui număr de protopopi; starea extrem de precară a Unirii; recomandă cererea clerului de a se întruni la Sibiu pentru a-și înfățișa doleanțele.
- 144 400
1747 decembrie 18, Balomir
Balomireanu, vicar general, către Serbelloni. Funcția de vicar apostolic, cu care a fost investit Aaron, va compromite soarta Unirii (rezumat în studiu, Cap. V).
- Vol. II/2**
- 145 5
1747 decembrie 20, Sibiu
Aaron către Serbelloni. I-a citat pe Balomireanu, pe călugării basilieni și pe alții ca să le divulge calitatea sa de vicar apostolic. Toți aceștia însă, continuând să-l evite, s-au înfățișat la guvernator, care i-a anchetat și a raportat Curții de la Viena. I s-a interzis să corespundă cu Inochentie. A aflat și din altă parte că excomunicarea lansată de acesta împotriva sa n-a fost valabilă; sugerează ca de la Inochentie să se ceară totuși retragerea ei, pentru a domoli ostilitatea „poporului necioplit“.
- 146 7
1747 decembrie 20, Viena
Serbelloni către Aaron. Cuvinte de încurajare: papa și Curtea veneză se gândesc la cuvenitele măsuri pentru promovarea Unirii și păstrarea liniștii publice.

-
- 147 8
1747 decembrie 23, Viena
Serbelloni către Valenti. Chestiunea vicariatului apostolic și necesitatea revocării excomunicării lui Aaron de către Inochentie înainte de demisia acestuia (rezumat și în parte tradus în studiu, Cap. V).
-
- 148 10
1747 decembrie 26, Blaj
S. Caliani către Serbelloni. Motivele pentru care răspunde cu întârziere. Clerul și poporul sunt ostili atât lui Aaron, cât și funcției de vicar apostolic. Ca să se poată păstra Unirea e nevoie să se întoarcă Inochentie în dieceză sau, dacă aceasta nu e cu putință, atunci să demisioneze și clerul să-și aleagă un nou episcop.
-
- 149 12
1748 ianuarie 6 (Roma)
Valenti către Serbelloni. Să reproșeze Curții vieneze ca neîntemeiată părerea ei, potrivit căreia Scaunul papal l-ar proteja pe Inochentie (tradus în studiu, Cap. V).
-
- 150 13
1748 ianuarie 13, Viena
Serbelloni către Valenti. Ca urmare a depeșei primite, a informat Curtea că Inochentie e ferm hotărât să nu demisioneze și fiindcă nu poate fi silit la aceasta, Roma cere (iarăși) ca Viena să propună o persoană potrivită ca nou vicar apostolic (pentru alte date, rezumatul din studiu, Cap. V).
-
- 151 16
1748 ianuarie 13 (Viena)
Serbelloni către Valenti. Într-o convorbire cu autorul raportului, Maria Tereza și-a exprimat (din nou) dorința ca Inochentie să fie înlăturat de Curia romană din funcția de episcop al diecezei de Făgăraș; răspunsul lui Serbelloni la această solicitare.
-
- 152 18
1748 (ianuarie) 13, Roma
Albani către Uhlfeld. Dispoziție pontificală pentru suspendarea excomunicării rostite de Inochentie împotriva lui Aaron; teama papei de a lua măsuri mai severe, din pricină că episcopul are foarte mulți aderenți în dieceză și astfel s-ar înrăutăți mai grav situația.
-
- 153 19
1748 ianuarie 20, Viena
Serbelloni către Valenti. Așteaptă răspuns la cele ce i-a raportat în cazul Inochentie, înainte de a comunica lui Kolowrat cuprinsul dispozițiilor din 30 decembrie ale lui Valenti.

- 154 20
1748 ianuarie 27, Viena
 Serbelloni către Valenti. E încă tot în așteptarea unui răspuns la cele raportate în cazul Inochentie, înainte de a face un nou demers la Curte.
- 155 21
1748 ianuarie 27, Roma
 Albani către Uhlfeld. Crede că Serbelloni (Uhlfeld) a dat de înțeles fără temei că Propaganda ar fi promis lui Inochentie o pensie; el vrea să se informeze, întrucât el însuși este unul din cardinalii din cadrul acestei congregații.
- 156 22
1748 ianuarie 31, Viena
 Serbelloni către Aaron. Îndemn ca să treacă cu vederea necazurile de care are parte, căci nunțul speră că în curând se vor îndrepta lucrurile.
- 157 23
1748 februarie 3, Roma
 Valenti către Serbelloni. Papa e de acord cu (noua) trimitere a lui Olsavszky în dieceza de Făgăraș; cere de la Curtea veneză „acte autentice” privind excomunicarea lui Aaron; problema asigurării pensiei lui Inochentie (rezumat în studiu, Cap. V).
- 158 25
1748 februarie 3, Roma
 Albani către Uhlfeld. Confirmă lipsa de temei a informației că Propaganda ar plăti pensie lui Inochentie în cazul demisiei. Curia nu ațâță pe acesta în îndărătnicia sa, ci papa, după somațiile cu care a căutat să-l înduplece, s-a hotărât să folosească mijloace mai tari, pe care suverana le va socoti necesare; n-a recurs până acum la ele dintr-un considerent arătat mai înainte (*Doc. 152*).
- 159 27
1748 februarie 3, Roma
 Albani către Maria Tereza. Repetă, în esență, o parte din conținutul *Doc. 158*.
- 160 28
1748 februarie 10, Viena
 Serbelloni către Valenti. Îi transmite acte privind cazul Inochentie, care continuă, prin corespondență, să-și agite dieceza. Viena stăruie ca papa să-l oblige pe acesta la retragerea excomunicării lui Aaron (rezumat în studiu, Cap. V).
- 160a 30
1748 februarie 10 (Viena)
 (Serbelloni) către Valenti. Relevă duplicitatea miniștrilor Curții, care urmăresc să arunce toată răspunderea (numai) asupra Curiei romane pentru tot ce va

întreprinde sau nu va întreprinde aceasta spre rezolvarea situației încurcate create de Inochentie prin destituirea și excomunicarea vicarului Aaron.

- 161 32

1748 februarie 10, Roma
 Inochentie către Malevicz. Clerul și poporul din dieceza sa, care se opun decretelor suveranci, sunt siliți, cu temniță și alte prigoniri, să dea ascultare lui Aaron, numit de papă vicar apostolic (pentru rest: rezumat în studiu, Cap. V).
- 162 34

1748 februarie 10, Roma
 Inochentie către contele de Arco (Emanuel Josef), consilier al principelui-electoral de Bavaria. Îl roagă să transmită niște scrisori (fără nici o îndoială lui Malevicz, privind treburile pe care i le-a încredințat acestuia).
- 163 36

1748 februarie 17, Viena
 Serbelloni către Valenti. Îi transmite (noi) acte cu privire la cazul Inochentie. Miniștrii Curții nu cred că el (nunțul) și destinatarul insistă suficient pentru rezolvarea acestui caz.
- 164 38

1748 februarie 24, Roma
 Valenti către Serbelloni. Despre imposibilitatea de a-l convinge pe Inochentie să revoce excomunicarea lui Aaron și greutățile în calea unui eventual proces canonic pentru destituirea vlădicăi (rezumat și traducere în studiu, Cap. V).
- 165 40

1748 februarie 24, Viena
 Serbelloni către Valenti. În legătură cu necesitatea ca din partea Curții vieneze să se furnizeze dovezi despre vinovăția lui Inochentie (rezumat și traducere în studiu, Cap. V).
- 166 42

1748 martie 2, Roma
 Albani către Uhlfeld. Despre o nouă convorbire cu Valenti privind chestiunea revocării excomunicării lui Aaron și a dovezilor necesare pentru a-l sili pe Inochentie la demisie (rezumat în studiu, Cap. V).
- 167 44

1748 martie 2, Viena
 Serbelloni către Valenti. Cu privire la procurarea dovezilor pentru a-l constrânge pe Inochentie la demisie (rezumat în studiu, Cap. V).
- 168 46

(1748, înainte de martie 2, Viena)
 Deputația Aulică pentru Treburile Transilvănene și Cancelaria Aulică Transilvănească. Informare despre situația tulbură din dieceza unită,

situație atribuită lui Inochentie, cu propuneri de îndreptare (rezumat în studiu, Cap. V).

169

54

1748 martie 2, Viena

Conferința ministerială, întrunită în problema situației tulburi a Bisericii Unite din Transilvania, către Maria Tereza. Propuneri de îndreptare (rezumat în studiu, Cap. V).

170

57

1748 martie 9, Roma

Valenti către Serbelloni. Așteaptă „dovezile autentice“ despre „delictele“ de care e învinuit Inochentie și hotărârea Curții vieneze cu privire la pensia acestuia.

171

58

1748 martie 16, Roma

Inochentie către contele (Gyulaffi). I-a trimis moaștele cerute. Roagă intervenție la suverană pentru reintegrarea sa în dieceză ori pentru „cuvinita subzistență“.

172

60

1748 martie 16 (Viena)

Serbelloni către Valenti. Curtea vieneză așteaptă dovezile contra lui Inochentie, cerute din Transilvania. Problema revocării și aceea a anulării excomunicării lui Aaron (rezumat și în parte tradus în studiu, Cap. V).

173

62

1748 martie 23 (Viena)

Serbelloni către Valenti. O convorbire a auditorului nunțiatului cu Kolowrat în chestiunea revocării excomunicării lansate de Inochentie împotriva lui Aaron, revocare ce s-ar impune vlădicăi (în parte tradus în studiu, Cap. V).

174

64

1748 martie 23 (Viena)

Serbelloni către Aaron. Își exprimă satisfacția pentru vestea bună despre atitudinea unor protopopi; aceștia să nu se sperie de unele amenințări neserioase.

175

65

1748 martie 28 (Viena)

Serbelloni către Valenti. Din partea Curții nu i s-a comunicat nimic (nou) în cazul Inochentie.

176

66

1748 aprilie 6 (Viena)

Serbelloni către Valenti. Uhlfeld i-a promis că-l va putea informa în curând asupra a ceea ce îi ceruse, pentru a se proceda „legal“ la Roma contra lui

Inochentie. Dar nunțul n-a primit lista dovezilor socotite necesare la Curia romană.

177 67

(1748, circa mijlocul lui aprilie, Roma)

Inochentie prezintă un plan pentru demisia sa, cu motivarea și condițiile acesteia (rezumat și în parte tradus în studiu, Cap. V).

178 69

1748 aprilie 24, Viena

Serbelloni către episcopul de Muncaci (Olsavszky). Îi recomandă cauza lui Aaron, care, deși nevinovat, suferă vexațiuni din partea clerului și poporului.

179 70

(1748 aprilie 24, Viena)

Serbelloni către Aaron. Caută să-l liniștească cu privire la „adunarea” ce urmează a fi ținută la Sibiu în chestiunea Bisericii Unite.

180 71

1748 mai 4, Viena

Serbelloni către Valenti. A comunicat lui Uhlfeld planul actului de demisie a lui Inochentie. Uhlfeld l-a informat că are gata acum scriptele cerute de Roma pentru înlocuirea vlădicăi, dar mai întâi papa să-l oblige pe acesta la revocarea excomunicării lui Aaron.

181 73

1748 mai 10, Viena

Serbelloni către Valenti. Transmite, prin mijlocire portugheză, o „reprezentare” a lui Uhlfeld și „documentele” comunicate de Kolowrat în cazul Inochentie. Maria Tereza insistă ca papa să rezolve acest caz, pentru îndreptarea situației din dieceza Făgărașului.

182 74

1748 mai 18, Roma

Valenti către Serbelloni. Primindu-se „documentele”, papa a poruncit vicegerentului (Rossi) să-l someze pe Inochentie la revocarea excomunicării lui Aaron. Întreținerea vlădicăi va trebui asigurată din veniturile episcopiei sale.

183 75

1748 mai 18, Roma

Albani către Maria Tereza. Confirmă primirea documentelor trimise în cazul Inochentie. Papa va indica lui Valenti prelatul care să se ocupe de acest caz, pentru a fi rezolvat cât mai curând și potrivit dorinței exprimate de suverană.

184 76

1748 mai 21, Roma

F.M. de Rubéis (Rossi), vicegerentul Romei, adevărește declarația lui Inochentie, prin care își revocă excomunicarea împotriva lui Aaron,

sub motivul că nu știa că acesta a fost ales de papă ca vicar apostolic al diecezei de Făgăraș.

185

78

1748 mai 25, Viena

Serbelloni către Valenti. Deși n-a primit autorizația din partea Romei, a scris lui Olsavszky ca să restabilească pacea între clerul diecezei de Făgăraș și Aaron; încă tot problema excomunicării acestuia de către Inochentie.

186

80

1748 mai 25, Roma

Valenti către Serbelloni. Să ceară de la Curtea vieneză asigurarea unei pensii corespunzătoare pentru Inochentie, ca acesta să nu lăncezească în mizerie, spre rușinea demnității episcopale, sau întreținerea lui să nu cadă în sarcina Scaunului pontifical.

187

81

1748 iunie 1, Roma

Albani către Maria Tereza. Revocarea excomunicării lui Aaron de către Inochentie. Se scuză că n-a putut trimite știrea mai devreme, dar suverana a aflat-o desigur între timp de la Serbelloni (pentru alte date, rezumatul din studiu, Cap. V).

188

83

1748 iunie 8, Viena

Serbelloni către Valenti. A predat lui Uhlfeld actul original de revocare a excomunicării lui Aaron de către Inochentie.

189

84

1748 iunie 8, Viena

Serbelloni către Valenti. A comunicat lui Uhlfeld actul original de revocare a excomunicării lui Aaron de către Inochentie și planul de demisie a acestuia.

190

85

1748 iunie 8, Viena

Serbelloni către Uhlfeld. Îi comunică actul original de revocare a excomunicării lui Aaron de către Inochentie și o copie a planului de demisie a acestuia (de fapt, o nouă copie).

191

87

1748 iunie 8 (Viena)

Serbelloni către Aaron. Reabilitarea acestuia la „adunarea“ clerului diecezei de Făgăraș; revocarea excomunicării sale de către Inochentie.

192

88

1748 iunie 8, Roma

Valenti către Serbelloni. După revocarea excomunicării lui Aaron de către Inochentie, rămâne deschisă nu numai problema cărmuirii diecezei, ci și a stabilirii pensiei pentru acesta.

- 193 89

1748 iunie 10, Viena
 Serbelloni către Valenti. Amintește acte pe care le trimite acestuia în cazul Inochentic.
- 194 90

1748 iunie 22, Sibiu
 Aaron către Serbelloni. Confirmă primirea știrii despre revocarea excomunicării sale. Fuga lui Balomireanu sub stăpânirea turcească a pricinuit noi tulburări într-o parte a poporului. Delegația (cu memoriul clerului) va pleca în curând la Viena.
- 195 92

1748 iunie 29, Viena
 Serbelloni către Valenti. A cerut lui Uhlfeld să-l informeze cu privire la atitudinea Mariei Tereza față de planul actului de demisie (schițat de Inochentic) și de problema pensiei. Uhlfeld urmează să dea indicații lui Kolowrat pentru întocmirea unui plan propus de Curte, care să fie apoi definitivat ca formă de Curie.
- 196 93

1748 iulie 6, Viena
 Serbelloni către Valenti. Îi trimite ultima scrisoare primită de la Aaron, cu vestea despre fuga lui Balomireanu, și planul de demisie așa cum vrea să impună Curtea vieneză lui Inochentic. Problema pensiei.
- 197 95

(1748, începutul lui iulie, Viena)
 Anexă la raportul lui Serbelloni către Valenti, cu aceeași dată: plan de demisie ca episcop de Făgăraș a lui Inochentic, propus de Curtea vieneză (rezumat în studiu, Cap. VI).
- 198 97

1748 iulie 6, Roma
 Albani către Uhlfeld. Îl roagă să prezinte suveranei raportul (*Doc. 199*) despre dispoziția lui Inochentic de a demisiona, despre crunta mizerie în care se află acesta și necesitatea de a i se trimite ajutor (rezumat în studiu, Cap. VI).
- 199 99

1748 iulie 6, Roma
 Albani către Maria Tereza. Arhiepiscopul de Tars (vicegerentul Rossi) roagă pe suverană să ordone a i se trimite lui Inochentic bani pentru trai.
- 200 100

1748 iulie 29, Roma
 Inochentic îi descarcă pe Ladislaus Deési și pe Georgius Dobrai, nobili de Iclod, la cererea lor, pe primul din funcția de administrator, pe al doilea din

cea de sameș al domeniului episcopal de Blaj, pentru gestiunea lor dintre 12 iunie 1742 și 9 aprilie 1744.

- 201 101

1748 iulie 29, Roma
 Basilius Jagodzinski, capelan la biserica Madonna del Pascolo, adevărește că Inochentie oficia liturghii la acest lăcaș.
- 202 102

1748 august 10, Viena
 Serbelloni către Valenti. Stăruințele sale la Curtea veneză pentru asigurarea pensiei lui Inochentie, ca o condiție prealabilă a demisiei acestuia (rezumat în studiu, Cap. VI).
- 203 103

(1748 august sau septembrie, Roma)
 (Inochentie) către Benedict XIV. Cere voie să meargă la Recanati pentru a se întâlni acolo cu negustori venețieni, de la care speră să obțină ceva bani, și să meargă la băile de la Viterbo, pentru motive de sănătate.
- 204 104

(1748, începutul lui octombrie, Roma)
 Vicegerentul Rossi către Inochentie. Îl înștiințează că papa îi permite să meargă din nou la Viterbo pentru îngrijirea sănătății sale.
- 205 105

1748 octombrie 2 (Roma)
 Rossi către (Albani). Îi trimite copia actului precedent. Papa stăruie iarăși ca să i se dea lui Inochentie măcar o parte din veniturile episcopiei sale pentru întreținerea lui (rezumat în studiu, Cap. VI).
- 206 106

1748 octombrie 5, Roma
 Albani către Maria Tereza. Cu privire la permisiunea primită de Inochentie de a pleca (din nou) la Viterbo și la preocuparea papei în legătură cu lipsa în care trăiește vlădica. Anunță transmiterea originalului biletului precedent.
- 207 107

1748 octombrie 30, Viena
 Serbelloni către Aaron. Se bucură de îmbunătățirea treptată a situației Unirii după revocarea excomunicării sale de către Inochentie.
- 208 108

1748 decembrie 7, Roma
 Inochentie către Maria Tereza. Felicitări de Crăciun, cu o aluzie la nădejdea că îi va „restitui” protecția ei.

- 209 109
1748 decembrie 7, Roma
 Inochentie către Serbelloni. Urări de Crăciun, recunoștință pentru „prea binevoitoarele milostiviri“ de care a avut parte de la el și solicitarea în continuare a protecției sale.
- 210 110
1748 decembrie 17 (Roma)
 Inochentie către Benedict XIV. Felicitându-l de Crăciun, îl roagă să-i facă posibilă fie reintegrarea, fie obținerea unei pensii, fie permisiunea de a proceda cum va socoti el însuși mai potrivit (rezumat și în parte tradus în studiu, Cap. VI).
- 211 112
1749 (ianuarie) 4, Roma
 Valenti către Serbelloni. Să insiste la Curtea veneză pentru asigurarea pensiei lui Inochentie, problemă pe care ea crede că o poate neglija, ceea ce îl supără pe papă. „Sărmanul prelat“ e silit să cerșească.
- 212 113
1749 ianuarie 25, Viena
 Serbelloni către Valenti. Arată că i-a trimis încă la 6 iulie 1748 planul de demisie a lui Inochentie propus de Curtea veneză, plan la care Curia romană nu i-a dat până acum nici un răspuns.
- 213 115
1749 (ianuarie) 25, Viena
 Serbelloni către Valenti. Mult zgomot, din partea Curții, din pricina „împotmolirii“ cazului Inochentie (rezumat în studiu, Cap. VI).
- 214 116
1749 februarie 1, Viena
 Serbelloni către Valenti. Uhlfeld n-are nici o cunoștință că Inochentie ar fi demisionat, dar promite că, după ce o va face, va primi pensie. Chestiunea „alumnilor“ uniți din dieceza de Oradea, care ar urma să studieze la Roma.
- 215 117
1749 februarie 8, Roma
 Valenti către Serbelloni. Îi va trimite cu următorul curier instrucțiuni în cazul Inochentie.
- 216 118
1749 februarie 22, Roma
 Valenti către Serbelloni. Planul de demisie a lui Inochentie, propus de Curtea veneză în iulie 1748, a fost rătăcit de Albani; de aceea, să se trimită o copie la Roma. Nunțiul să stăruie pentru asigurarea pensiei.

- 217 119
1749 februarie 22, Viena
Serbelloni către Aaron. Să se conformeze intențiilor oficiale cu privire la păstrarea Unirii și a liniștii publice; să nu corespundă cu Inochentie și cu cei apropiați acestuia.
- 218 120
1749 martie 14 (Viena)
Conferința ministerială, reunită în treburile Transilvaniei, către Maria Tereza. Se declară de acord cu raportul făcut suveranei la 2 februarie de Kolowrat, împreună cu Gyulaffi, în problema demisiei lui Inochentie și face propuneri în consecință (rezumat în studiu, Cap. VI).
- 219 124
1749 martie 22, Roma
Valenti către Serbelloni. S-a regăsit planul de demisie propus de Curtea vieneză. Două obiecții ale lui Inochentie la cuprinsul acestui plan, pe care și papa le-a socotit destul de întemeiate (tradus în cea mai mare parte în studiu, Cap. VI).
- 220 126
1749 aprilie 12, Viena
Serbelloni către Valenti. A comunicat Curții vieneză obiecțiile întemeiate ale lui Inochentie la cuprinsul planului de demisie. Miniștrii au promis unele modificări.
- 221 127
1749 aprilie 19, Roma
Albani către Uhlfeld. Se referă la un bilet al lui Valenti în chestiunea asigurării pensiei lui Inochentie. Uhlfeld i-a comunicat lui Albani că, pentru întocmirea actului cuprinzând această asigurare, nu (mai) lipsește decât rezoluția suveranei.
- 222 128
1749 aprilie 26, Viena
Serbelloni către Valenti. Curtea vieneză încă n-a elaborat noul plan de demisie (adică planul ei modificat), pe care vrea să-l impună lui Inochentie. Când i se va comunica direct, nușul îl va transmite; și în cazul contrar, va căuta să-l procure și să îl trimită.
- 223 129
1749 aprilie 26, Roma
Valenti către Serbelloni. În act despre recunoașterea din partea Curții vieneză a temeiniciei celor două obiecții ale lui Inochentie la cuprinsul planului de demisie.

-
- 224 130
(1749 mai 17, Viena)
Maria Tereza către cardinalul Mario Millini (respectiv card. Alessandro Albani). Instrucțiuni pentru obținerea demisiei lui Inochentie, fără tergiversări ulterioare, pe baza formulei a cărei copie a fost anexată acestor instrucțiuni (rezumat în studiu, Cap. VI).
-
- 225 133
1749 mai 24, Viena
Serbelloni către Valenti. Uhlfeld i-a trimis (nunțului) noul plan de demisie propus de Curtea vieneză (de fapt, o versiune modificată a planului ei anterior). Pensa va fi în sarcina diecezei; Inochentie o va primi numai dacă va sta în statul pontifical.
-
- 226 134
1749 mai 24, Viena
Serbelloni către Valenti. Îi transmite noul plan de demisie propus de Curtea vieneză (vezi și Doc. precedent), plan în care s-ar fi luat în considerație obiceiurile lui Inochentie. Amănunte în problema pensiei.
-
- 227 135
(1749 mai, Viena)
Anexă la un raport al lui Serbelloni către Valenti din 24 mai 1749 (Doc. precedent): noul plan de demisie propus de Curtea vieneză (de fapt, versiune modificată a planului ei anterior, din iulie 1748. Rezumat în studiu, Cap. VI).
-
- 228 137
1749 mai 30 (Roma)
Rossi către (Albani). În ciuda ordinului primit de la Valenti, nu va putea veni decât la o dată ulterioară pentru a afla răspunsul sosit lui Albani de la Viena (în cazul Inochentie).
-
- 229 138
1749 mai 31, Roma
Albani către Uhlfeld. Trimite anexat răspunsul său din aceeași zi către Maria Tereza în problema demisiei ce trebuia obținută de la Inochentie. Își va da toată silința ca împreună cu Rossi să obțină demisia.
-
- 230 140
1749 mai 31, Roma
Albani către Maria Tereza. Răspunde la rescriptul din 17 mai. Retorică în legătură cu „zăzaniile semănate“ de Inochentie în Transilvania. Va face tot posibilul ca să-i obțină demisia. A luat legătura cu Millini în problema pensiei.

-
- 231 142
1749 mai 31, Roma
Millini către Maria Tereza. Răspunde la rescriptul din 17 mai. La înștiințat pe papă despre „condescendența” ei față de Inochentie; o va împărtăși și lui Valenti, iar lui Albani i-a înmănat o copie după ordinul lui Uhlfeld cu privire la primul vărsământ al pensiei.
-
- 232 143
1749 iunie 7, Roma
Valenti către Serbelloni. Se așteaptă întoarcerea lui Inochentie de la Viterbo pentru finisarea planului de demisie transmis de nunțiu.
-
- 233 144
1749 iunie 11 (Roma)
Rossi către (Albani). Valenti cere să se trateze cu Inochentie problema demisiei imediat ce acesta se va întoarce de la Viterbo.
-
- 234 145
1749 iunie 14, Roma
Albani către Uhlfeld. N-a putut executa până acum dispozițiile referitoare la Inochentie, acesta nefiind încă întors de la Viterbo (rezumat în studiu, Cap. VI).
-
- 235 147
1749 iunie 28, Roma
Albani către Uhlfeld. În sfârșit, tratative ale lui Rossi despre demisie cu Inochentie; obiecțiile acestuia la forma (din urmă) a planului (rezumat în studiu, Cap. VI).
-
- 236 150
1749 iunie 28, Viena
Serbelloni către Valenti. Va preveni pe Uhlfeld despre pricina unei oarecare întârzieri cu care se va încheia actul de demisie a lui Inochentie.
-
- 237 151
(1749 septembrie?, Roma)
Planul de demisie modificat, propus de Curtea de la Viena, supus aici de Inochentie la noi schimbări (rezumat în studiu, Cap. VI).
-
- 238 154
1749 septembrie 13, Roma
Albani către Uhlfeld. N-a primit răspuns la raportul din 28 iunie (Doc. 234). Inochentie se plânge că moare de foame, în lipsa pensiei și a încetării ajutoarelor pe care le primea.

- 239 155
1749 septembrie 19 (Roma)
 Inochentie către Benedict XIV. Îl roagă să-i aprobe de a avea grija duhovnicească a românilor care au venit sau vor veni să viziteze Roma cu prilejul apropiatului an jubiliar (1750).
- 240 156
1749 septembrie 20, Roma
 Millini către Uhlfeld. Suma de 300 de scuzi (destinată primului vărsământ al pensiei) i-o va plăti lui Inochentie după ce acesta va îndeplini toate condițiile care i se cer. Papa s-a gândit să-i interzică acestuia ieșirea din statul pontifical. Millini se referă și la informațiile raportate de Albani Curții vieneze.
- 241 157
1749 octombrie 11, Roma
 Albani către Uhlfeld. Se referă la scrisoarea lui Uhlfeld din 27 septembrie, în care acesta spunea că se aștepta în fiecare zi să vadă terminat cazul Inochentie (rezumat în studiu, Cap. VI).
- 242 159
1749 octombrie 11, Viena
 Serbelloni către Valenti. Problema achitării datoriilor pe care a trebuit să le facă Inochentie și a altor cereri ale acestuia, discutate de nunțiu cu Uhlfeld (rezumat în studiu, Cap. VI).
- 243 160
1749 octombrie 21 (Roma)
 Rossi către Inochentie. Îi trimite în anexă un punctaj al planului de demisie (rezumat în studiu, Cap. VI).
- 244 161
1749 noiembrie 1, Roma
 Albani către Maria Tereza. Răspuns la rescriptul din 18 octombrie, prin care suverana, pentru a vedea restabilită pacea și situația Unirii în dieceza de Făgăraș, s-a învoit (în principiu) să accepte unele obiecții ale lui Inochentie la planul de demisie propus de Curtea vieneză (rezumat și în parte tradus în studiu, Cap. VI).
- 245 164
1749 noiembrie 15 (Viena)
 Serbelloni către Valenti. Necaz cu ochii săi. După cele spuse de Uhlfeld în legătură cu problema datoriilor lui Inochentie, el (nunțul) n-a mai auzit nimic despre ea. Cu privire la zăgăzuirea ciumei din Moldova.
- 246 166
1749 noiembrie 16 (Roma)
 Inochentie către Rossi. Răspuns (la *Doc.* 243) cu privire la condițiile demisiei ce i se cere (rezumat în studiu, Cap. VI).

-
- 247 170
1749 decembrie 6, Roma
Albani către Maria Tereza. Se referă la rescriptul din 22 noiembrie, care ia în considerație ultimele sale propuneri în tratarea demisiei lui Inochentie (rezumat în studiu, Cap. VI).
-
- 248 172
1749 decembrie 6, Viena
Serbelloni către Valenti. Inochentie suferă acum urmarea faptului că tot își amână demisia cu obiecțiile ce le ridică, cum e și chestiunea datoriilor sale.
-
- 249 173
1749 decembrie 13, Roma
Inochentie către Maria Tereza. Urări de Crăciun cu speranța că va fi iertat de suverană și reintegrat în episcopie.
-
- 250 175
(1749, înainte de decembrie 19, Roma)
Rossi către Inochentie. Îi propune un nou plan de demisie, cu modificări în ceea ce privește mai ales motivarea ei și cuantumul pensiei.
-
- 251 176
1749 decembrie 19 (Roma)
Inochentie către Rossi. Răspuns (la *Doc. 250*), aducând modificări la conceptul noului plan de demisie, propus de destinatar (rezumat în studiu, Cap. VI).
-
- 252 178
1749 decembrie 30, Roma
Inochentie dăruiește moaște, provenite din catacombele romane, lui Ioan Hopos, negustor armean din Ibașfalău (azi Dumbrăveni, județul Sibiu).
-
- 253 179
(1750, circa prima jumătate, Roma)
Inochentie către decanul Sacrului Colegiu (cardinalul Tommaso Ruffo). Îl roagă să intervină pentru el la papă; cere și un ajutor material (rezumat în studiu, Cap. VI).
-
- 254 181
(1750, circa prima jumătate, Roma)
Inochentie către Benedict XIV. Cere stăruitor sprijin pentru rezolvarea situației sale și ajutor material (rezumat în studiu, Cap. VI).
-
- 255 183
(1750, circa ianuarie, Roma)
Rossi către Inochentie. Îi propune o nouă versiune a planului de demisie (rezumat în studiu, Cap. VI).

256	1750 (ianuarie) 3, Viena
Serbelloni către Valenti. Știri despre misiunile catolice din Moldova.
Comunicare din partea lui Uhlfeld în legătură cu datoriile lui Inochentie.	184
257	1750 (ianuarie) 10, Viena
Serbelloni către Valenti. În legătură cu problema demisiei lui Inochentie.	185
258	(1750, circa începutul lui februarie, Roma)
Inochentie către (Rossi). Memoriu în care noua versiune a planului de demisie (Doc. 255) e supusă de vladică unei critici amănunțite și e respinsă (rezumat în studiu, Cap. VI).	186
259	1750 februarie 4, Viena
Serbelloni către Valenti. Nu mai e informat asupra stadiului în care se află cazul Inochentie.	189
260	1750 februarie 7, Roma
Albani către Uhlfeld. Eșuarea tratativelor cu Inochentie, care nu vrea să semneze textul de demisie propus de Curtea vieneză, ci a propus un text al său propriu, reprobabil de Albani. (Pentru alte date, rezumatul din studiu, Cap. VI.)	190
261	1750 martie 7, Roma
Albani către Uhlfeld. Aluzii la un eveniment familial al Mariei Tereza și la situația politică nord-europeană. Cauzele care au făcut ca îndelungatele tratative cu Inochentie pentru demisie să nu dea până acum rezultat.	192
262	1750 iulie 18, Viena
Serbelloni către Valenti. El nu mai poate da nici un impuls rezolvării cazului Inochentie, de care se ocupă Uhlfeld cu Millini.	194
263	1750 septembrie 2, Roma
Inochentie descarcă pe nobilul Alexandru Pop de Biia, la cerere, de gestiunea sa ca sameș al domeniului episcopal de Blaj între 10 iunie 1738 și 1 iunie 1740.	195

- 264 196
1750 septembrie 23, Roma
Millini către Uhlfeld. Înainte de a relua tratativele pentru obținerea demisiei lui Inochentie, face propuneri Curții vieneze în acest scop (rezumat în studiu, Cap. VI).
- 265 201
(1750, circa octombrie, Roma)
Concept de angajament pentru un negustor (bancher) de a face trimestrial plata ratei respective a pensiei stabilite de regina Ungariei în favoarea lui Inochentie din veniturile episcopicii de Făgăraș, în cazul demisiei sale.
- 266 202
1750 octombrie (Roma)
Inochentie către Maria Tereza. Declară că e nevinovat, stăruie pentru reintegrarea sa în dieceză, promițând să nu se mai ocupe decât de treburi spirituale (rezumat și în parte tradus în studiu, Cap. VI).
- 267 204
(1750, circa octombrie-noiembrie, Roma)
Inochentie către Benedict XIV. Protestează împotriva reținerii sale de 6 ani la Roma, fără judecată și fără sprijin material. Revocă concesiile sale de aici, ca fiind făcute prin constrângere, și amenință cu plecarea în altă parte pentru a-și căuta dreptatea (rezumat în studiu, Cap. VI).
- 268 209
1750 noiembrie 4, Roma
Inochentie către șeful Cancelariei Aulice Ungare (contele Leopoldus Florianus Nádasdy). Îl roagă să sprijine suplica sa anexată, adresată Mariei Tereza (*Doc. 269*).
- 269 210
(1750 noiembrie 4, Roma)
Inochentie către Maria Tereza. Victimă a unor tainice calomnii, insistă să i se facă dreptate după canoane și legile ungare; de altfel, papa a declarat că nu i se găsește nici o vină pentru a fi destituit. Își cere reintegrarea în drepturi și permisiunea de a se întoarce în dieceza sa, amenințată de schismă (rezumat în studiu, Cap. VI).
- 270 212
1750 noiembrie 18, Roma
(Millini) către Uhlfeld. Raportează că Inochentie caută pretexte pentru a reveni asupra declarației pe care a scris-o (la 8 octombrie) că-și va da demisia (rezumat în studiu, Cap. VI).

271	<p>1751 februarie 27, Roma
(Millini) către Uhlfeld. Plecarea lui Malevîcz din Roma și situația grea în care se află Inochentie, așteptând de la Maria Tereza rezolvarea cererilor sale înaintate în decembrie anul trecut.</p>	214
272	<p>1751 aprilie 30 (Roma)
Millini către Inochentie. Îi comunică, din actul Mariei Tereza cu data 14 aprilie acest an, un extras despre partea în care ea împlinește, condiționat, dorința privitoare la recuperarea valorii unor bunuri, credite și a unor venituri ale sale (ale lui Inochentie) rămase în Transilvania.</p>	216
273	<p>1751 mai 1, Roma
(Millini) către Uhlfeld. După aluzii la alte probleme, scrie că Inochentie e gata să-și dea demisia; totuși, nu poate garanta că acesta o va și face. Anexează o scrisoare a lui Inochentie (<i>Doc. 274</i>).</p>	218
274	<p>1751 mai 1, Roma
Inochentie către (Uhlfeld). Va trimite nota cerută despre bunurile, creditele și alte venituri ale sale rămase în Transilvania. Dă a înțelege că se învoiește a-și da demisia (rezumat în studiu, Cap. VI).</p>	220
275	<p>1751 mai 5, Roma
(Millini) către Uhlfeld. Inochentie stăruie în „dispoziția” de a-și da demisia, dar fără ca Millini să fie sigur nici acum că o va și face.</p>	222
276	<p>1751 mai 6, Roma
Inochentie îl imputernicește pe Francesco Ginnesi să-i prezinte demisia din episcopia de Făgăraș în mâinile papei Benedict XIV sau în ale autorizatului acestuia.</p>	223
277	<p>1751 mai 6, Roma
Inochentie dă o declarație că demisionează din episcopia de Făgăraș în mâinile papei Benedict XIV, sub rezerva unei pensii din veniturile acelei episcopii (rezumat în studiu, Cap. VI).</p>	224
278	<p>1751 mai 7, Roma
Protocol despre săvârșirea demisiei lui Inochentie din episcopia de Făgăraș, prin împuternicitul său Ginnesi, în mâinile lui Clement Argenvilliers, auditorul papei (rezumat în studiu, Cap. VI).</p>	226

- 279 228
1751 mai 7 (Roma)
Inochentie către Millini. Chitanță pentru 1.200 de scuzi, reprezentând pensia sa pe doi ani.
- 280 229
1751 mai 8, Roma
Inochentie către (Uhlfeld). Ieri și-a dat demisia. Anexează nota despre bunurile, creditele și alte venituri ale sale rămase în Transilvania; va comunica mai târziu numele imputernicitului său (pentru strângerea lor).
- 281 231
1751 mai 8, Roma
Anexă la scrisoarea lui Inochentie către (Uhlfeld) cu aceeași dată: notă despre bunurile sale mobile și debitorii săi din Transilvania, precum și despre venitul „catedraticului” ce i se cuvine din dieceză.
- 282 236
1751 mai 8, Roma
(Millini) către Uhlfeld. A reușit să termine cazul Inochentie: acesta și-a dat demisia. Cu privire la Malevicz.
- 283 238
1751 mai 8, Roma
Millini către Maria Tereza. A izbutit să îndeplinescă ordinele ei din 14 aprilie prin demisia lui Inochentie.
- 284 239
1751 mai 8, Viena
Serbelloni către Valenti. Suverana urgencează terminarea cazului Inochentie. Nunțul i-a răspuns că acest caz s-a „împotmolit” acum vreo doi ani, când Uhlfeld a refuzat cererea „sărmanului prelat” ca înainte de demisie să i se plătească, din veniturile episcopiei sale, datoriile ce le făcuse pentru a putea trăi.
- 285 240
1751 mai 12, Roma
(Millini) către Uhlfeld. Îi trimite actul autentic al demisiei lui Inochentie și alte documente în legătură cu acesta. Malevicz, potrivit informațiilor lui Valenti, s-ar afla la Genova.
- 286 241
1751 mai 21, Roma
Inochentie către (Millini). În vederea strângerii veniturilor ce i se cuvin din Transilvania numește ca procuratori pe protopopol Avram Dăianu și pe nepotul Demetriu Muntiu.

- 287 243
1751 mai 22 (Roma)
 Valenti către Serbelloni. S-a terminat cazul Inochentic. Datoriile acestuia au fost plătite.
- 288 244
1751 mai 24, Pressburg (Bratislava)
 Cancelaria de Stat către Comisia Aulică Transilvăneană. Îi comunică, în copie, actele trimise de Millini despre demisia lui Inochentie și așteaptă ca această comisie, după o prealabilă chibzuială cu Cancelaria Aulică Transilvăneană, să facă propuneri cu privire la propășirea Unirii și restabilirea liniștii în dieceza de Făgăraș. Totodată, trebuie să se ramburseze lui Millini banii pe care i-a avansat în legătură cu amintita demisie.
- 289 245
1751 iunie 26, Pressburg (Bratislava)
 Cancelaria de Stat către Deputația (Comisia) Aulică Transilvăneană. Îndată ce s-a primit nota deputației privind demisia lui Inochentie, s-a scris în același sens lui Millini. Se crede că s-a încheiat astfel acest caz, așa cum fuseseră date dispozițiile. Se va comunica deputației evoluția ulterioară a lucrurilor.
- 290 246
1751 iulie 1, Roma
 Inochentie către Millini. Chitanță pentru 150 de scuzi, reprezentând pensia sa pe un trimestru.
- 291 247
1751 august 5 (Roma)
 Inochentie către (Millini). Cu privire la debitorii săi cu restanțe ale „catedraticului” a scris a treia oară lui Avram Dăianu. Renunțând la pretenții ulterioare asupra veniturilor episcopale (ale domeniului de Blaj) ce i s-ar mai cuveni, își exprimă dorința de a vedea cât mai curând strâns venitul amintitului „catedratic”, aprobat de suverană.
- 292 249
1751 august 11, Roma
 Millini către Uhlfeld. Despre scrisoarea lui Inochentie către clerul și poporul fostei sale dieceze. Cauzele invocate de demisionar pentru a justifica neînsoțirea ei cu o traducere românească. Explicația dată de Millini la obiecția Deputației Aulice Transilvănene cu privire la deosebirea dintre textul planului de demisie formulat la Curia romană și cel propus de Curtea Vieneză. Inochentie roagă să se dea cuvenitele porunci în Transilvania ca să-și poată recupera bunurile și „catedraticul” ce i-au mai rămas acolo (rezumat și în parte tradus în studiu, Cap. VI).

- 293 253
1751 august 24, Pressburg (Bratislava)
Cancelaria de Stat către Comisia Aulică Transilvăneană. Referiri la acte anterioare în legătură cu demisia lui Inochentie. Cancelaria lasă o parte din ele, și anume două acte ale episcopului demisionar, transmise de Millini, pe seama comisiei, pentru a face uz de ele.
- 294 254
1751 septembrie 12 (Roma)
Inochentie către Millini. Chitanță pentru 300 de scuzi, reprezentând pensia sa pe un semestru.
- 295 255
1751 septembrie 15, Viena
Carl Ferdinand Königsegg-Erps (președintele Deputației Aulice pentru Treburile Bănățene și Ilirice) către Cancelaria de Stat. Cele două acte ale episcopului demisionar Inochentie, comunicate la 24 august, au fost cercetate cu concursul Cancelariei Aulice Transilvănene și s-a găsit că au fost cerutate în concursul Cancelariei Aulice Transilvănene și s-a găsit că au fost astfel întocmite, încât nu mai e nici o împrejurare ce ar sta în calea alegerii unui nou episcop. Măsuri pentru plata pensiei lui Inochentie pe un semestru, prin Millini.
- 296 257
1752 aprilie 12, Roma
(Millini) către Uhlfeld. A refuzat cererea lui Inochentie de a merge la băi în Austria. Când se va face numirea viitorului episcop de Făgăraș, să se includă în bulele noului numit rezervarea pensiei demisionarului din veniturile episcopiei respective.
- 297 258
1752 aprilie 12, Viena
Contele Carl Ferdinand Königsegg-Erps către Cancelaria de Stat. Măsuri pentru plata pensiei lui Inochentie pe un semestru, prin Millini.
- 298 259
1752 aprilie 26, Roma
Millini către Uhlfeld. A primit cambia pentru plata pensiei lui Inochentie și o va achita acestuia în cursul zilei.
- 299 260
1752 aprilie 27 (Roma)
Inochentie către Millini. Chitanță pentru 300 de scuzi, reprezentând pensia sa pe un semestru.

-
- 300 261
1752 august 18 (Roma)
Inochentie către (Millini). Îl roagă să se interpună ca suverana să adreseze un ordin Cămării Regești pentru recuperarea bunurilor sale mobile.
-
- 301 263
1752 august 26, Roma
Millini către Uhlfeld. Îi trimite și îi recomandă cererea lui Inochentie expusă în „biletul“ din 18 august.
-
- 302 264
1752 septembrie 9, Viena
Königsegg-Erps către Cancelaria de Stat. Măsuri pentru plata pensiei lui Inochentie pe un nou semestru, tot prin Millini.
-
- 303 265
1753 mai 3 (Viena)
(Serbelloni) către protopopul Avram Dăianu. Confirmă primirea unei sume de bani pentru a o transmite lui Inochentie la Roma.
-
- 304 266
1753 octombrie 3 (Roma)
Inochentie către Lodovico I. Iselpach. Procură pentru a face demersuri la împărăteasa-regină în vederea recuperării „tuturor bunurilor mobile“ ale sale rămase în Transilvania.
-
- 305 267
(1753 octombrie 3, Roma)
Inochentie către Maria Tereza. Cerere (anexată desigur la procura precedentă), prin care solicită să se predea imputernicitului său din Transilvania vinul și grâul sau valoarea lor în bani, care îi mai revin din veniturile episcopale până la data demisiei sale.
-
- 306 269
1753 noiembrie 16 (Viena)
Serbelloni către A. Dăianu. Confirmă primirea unei (noi) sume de bani pentru a o transmite lui Inochentie la Roma, ceea ce a și făcut.
-
- 307 270
1753 noiembrie 23, Viena
Cancelaria de Stat către Cancelaria Aulică Transilvăneană. În urma unei sesizări a lui Millini, roagă măsuri pentru plata ratei trimestriale expirate a pensiei lui Inochentie.
-
- 308 271
1753 noiembrie 28, Viena
Cancelaria Aulică Transilvăneană către Cancelaria de Stat. Răspunde la actul precedent că, deoarece chestiunea pensiei lui Inochentie ține de competența

Colegiului Aulic Monetar și Montanistic, a încunoștințat pe acesta, care va lua, fără îndoială, cuvenitele măsuri.

309

272

1753 decembrie 22 (Roma)

Inochentie către Millini. Chitanță pentru 600 de scuzi, reprezentând pensia sa anuală, de la 14 august 1753 până la 14 august 1754.

310

273

1754 aprilie 25, Viena

Cancelaria de Stat către Cancelaria Aulică Transilvăneană. Transmite chitanța precedentă (Doc. 309) despre plata pensiei lui Inochentie.

311

274

1754 aprilie 27, Viena

Cancelaria Aulică Transilvăneană către Colegiul Aulic Monetar și Montanistic. Transmite (în original) chitanța lui Inochentie despre plata pensiei sale.

312

275

1754 aprilie 27, Viena

Cancelaria Aulică Transilvăneană către Cancelaria de Stat. A transmis (la rândul ei) la locul cuvenit chitanța lui Inochentie despre plata pensiei sale.

313

276

1754 septembrie 27, Viena

Cancelaria de Stat către Cancelaria Aulică Transilvăneană. La 14 august expirând termenul trimestrial al pensiei sale, Inochentie a stăruit pe lângă Millini ca acesta să intervină pentru plata cât mai grabnică a ratei următoare. Cancelaria de Stat așteaptă deci cambia respectivă.

314

277

1755 iulie 2 și 18

A. Dăianu către Inochentie. Extrase din scrisori ale celui dintâi. De la 2 iulie: Cămara Transilvăneană a întocmit un extras despre veniturile episcopale ce i se cuvin lui Inochentie din anii de sechestr; din acest extras „s-au exclus“ (!) veniturile din grâu și vin. De la 18 aceeași lună: e vorba în total, pe 4 ani, de 9.000 fl., potrivit socotelii lui Berecki, un slujbaş al Cămarii.

315

278

1755 octombrie 9, Sibiu

Anton W. Marittaller, sameș la Cămara Transilvăneană, face o specificare a veniturilor episcopale din domeniul de la Blaj, de la data punerii lor sub sechestr până la aceea a demisiei lui Inochentie (1747-1751), arătând și ceea ce i se mai cuvenea din ele acestuia.

- 316** **281**
1756 ianuarie 3 și martie 22
 (A. Dăianu) către Inochentie. Extrase din scrisori ale celui dintâi. De la 3 ianuarie: așteaptă un nou mandat de împuternicire din partea lui Inochentie, căci fără acesta Cămara nu poate să aprobe plățile pe care trebuia să i le facă. De la 22 martie: a prezentat Cămării mandatul primit și a așteptat în zadar să i se facă predarea (banilor). Berecki persistă să afirme că suma întrece 900 de fl.
- 317** **283**
(1756 ianuarie 7, Roma)
 Inochentie către (A. Dăianu). Relevă lipsuri importante și poziții financiare contestabile în specificarea transmisă de destinatar. Îi cere, folosind și argumente moral-religioase, să stăruie din nou pentru despăgubirea sa (rezumat în studiu, Cap. VII).
- 318** **286**
1756 august 29
 (A. Dăianu) către Inochentie. Extras dintr-o scrisoare în care se repetă, în parte, dar cu unele amănunte noi, cele comunicate despre demersurile la Cămara Transilvăneană în problema recuperării veniturilor episcopale.
- 319** **288**
1756 octombrie 18, Viena
 (Wenzel Anton von Kaunitz-Rietberg, cancelar de stat) către Giovanni Francesco di Brunati (agent al Austriei pe lângă Scaunul pontifical). Transmite o cambie pentru Inochentie (în contul pensiei acestuia).
- 320** **289**
1756 decembrie 6, Viena
 (Kaunitz) către Inochentie. Răspunde că îi trimisese o cambie pentru plata anticipată a pensiei sale, dar Brunati i-a scris că nu i-a putut-o achita, negăsindu-l.
- 321** **290**
1757 martie 17, Viena
 (Kaunitz) către Brunati. Transmite o cambie pentru noul semestru al pensiei lui Inochentie.
- 322** **291**
1757 iulie 3, Viena
 Păreră (din Cancelaria de Stat) privind concludziile unei conferințe ministeriale. Se pot preveni abuzuri la care ar putea da naștere corespondența lui Inochentie cu A. Dăianu, fără ca ea să fie interzisă. Se trimite la hotărârea unei conferințe anterioare referitor la termenul de la care el n-ar mai fi trebuit să beneficieze de veniturile episcopale.

-
- 323 292
1758 iulie 1, Roma
Inochentie către Maria Tereza. O roagă iarăși să ordone Cămării Transilvănene să i se restituie veniturile episcopale ce i se cuvin din vin, grâu și alte „bunuri mobile“ care se aflau sub sechestru în timpul demisiei sale.
-
- 324 294
1758 iulie 24, Roma
Inochentie către Clement XIII, noul papă. Generalități de bune auspicii pentru pontificat (rezumat în studiu, Cap. VII).
-
- 325 295
1758 noiembrie 11 (Roma)
Inochentie către Gianfortunato Molinari, agent la Viena. Instrucțiuni pentru predarea către Maria Tereza a suplicii (din 1 iulie) în chestiunea veniturilor episcopale pe care le pretindea din Transilvania (rezumat în studiu, Cap. VII).
-
- 326 298
1758 decembrie 9, Roma
Inochentie către Kaunitz. Mulțumindu-i pentru bunăvoința ce i-a arătat-o totdeauna și pentru pensia transmisă, îi face bune urări de sărbători.
-
- 327 299
1758 decembrie 13 (Roma)
Inochentie către Molinari. Instrucțiuni (suplimentare) asupra acțiunii de întreprins la Viena în problema expusă la 11 noiembrie (*Doc. 325*) (rezumat în studiu, Cap. VII).
-
- 328 303
1759 mai 19, Roma
Inochentie către Kaunitz. Se referă la o scrisoare din 3 martie, la care n-a primit răspuns. Îl roagă iarăși să dea dispoziții pentru trimiterea pensiei.
-
- 329 305
(1759, începutul lui decembrie, Roma)
Inochentie către nunțul din Viena (Ignazio Michele Crivelli). Mulțumiri pentru că i-a transmis niște bani, aruncând „o privire asupra șirului funest al împrejurărilor (vieții) mele“.
-
- 330 307
1760 mai 28, Roma
Inochentie îl imputernicește pe Giovanni Pietro de Soresina pentru a face demersuri la Maria Tereza în vederea recuperării „banilor proveniți din grâu, vin și alte venituri și foloase“ din domeniul episcopal.

- 331** **309**
1762 decembrie 20, Viena
 (Kaunitz) către Inochentie. Trimiterea ultimelor două rate ale pensiei a întârziat din pricina unei schimbări în organizarea colegiilor camerale. Va avea grijă să nu se mai întâmple perturbări în plata pensiei.
- 332** **311**
1763 decembrie 14, Roma
 Inochentie către Soresina. Se interesează dacă a întreprins vreun demers în vederea recuperării unor venituri ale sale, pentru care i-a dat procură (rezumat în studiu, Cap. VII).
- 333** **312**
1764 iulie 20, Viena
 (Kaunitz) către Inochentie. Ar fi inoportună acum înapoierea sa în țară. Pentru plata punctuală a pensiei, să transmită mai întâi la Viena chitanța de primire.
- 334** **314**
1764 iulie 24, Roma
 Ioan Micu-Klein către Grigore Maior. Inochentie e dispus să-și asume (din nou) sarcina de episcop, spre binele obștesc, dacă va fi ales și va obține aprobarea forurilor superioare (tradus în parte în studiu, Cap. VII).
- 335** **316**
1764 iulie 27, Roma
 Ioan Micu-Klein către Gr. Maior. Se bucură împreună cu Inochentie de vestea sosită din Transilvania că scaunul episcopal va fi ocupat de destinatar. Inochentie dorește să se întoarcă la Blaj pentru a-și petrece acolo restul vieții.
- 336** **318**
1764 septembrie 12, Roma
 Inochentie către (Kaunitz). Felicitări pentru înălțarea acestuia la demnitatea de principe. E îndatorat față de destinatar pentru sprijinul pe care i l-a dat cu deosebite privilejii.
- 337** **319**
(1764 septembrie 25 st. v., 6 octombrie st. n., Blaj)
 (Grigore Maior către Ioan Micu-Klein.) Rezultatul votării cu prilejul alegerii canonice și supunerea acestui rezultat suveranei pentru numirea unui nou episcop.
- 338** **320**
1764 octombrie 8, Albano
 Savatie Mățu, Iacov Aaron și Alexie Mureșan către Grigore Maior. Spre a răspunde dorinței foștilor săi diecezani, Inochentie nu refuză să reocupe scaunul episcopal, dacă regina, prin intervenția papei și a Propagandei, îi permite întoarcerea în țară (tradus în parte în studiu, Cap. VII).

-
- 339 322
1764 octombrie 29, Viena
(Kaunitz) către Inochentie. Mulțumiri pentru felicitări. Cât privește pensia, a intervenit pentru păstrarea modului de achitare de până acum.
-
- 340 323
1764 noiembrie 10, Roma
Ioan Micu-Klein către Grigore Maior. Îi împărtășește sugestii - indirect în numele lui Inochentie - cum să se facă demersurile ca acesta să poată recupa scaunul episcopal. „Insuficiența“ lui Atanasie Rednic pentru a deveni episcop (scrisoare tradusă în bună parte în studiu, Cap. VII).
-
- 341 326
1765 octombrie 3, Roma
Inochentie către protoarhimandritul Bilynskyj. Îi mulțumește pentru un liturghier rutean.
-
- 342 328
1766 martie 15, Roma
Inochentie către Kaunitz. I-a comunicat Brunati că de acum înainte i se va plăti pensia de către Fries, prin corespondentul acestuia din Roma. Regretă că lipsa și boala l-au constrâns să-l deranjeze.
-
- 343 330
1768 septembrie 22 (Roma)
Moartea lui Inochentie înregistrată într-un „necrologium“ contemporan.